

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Juwelen van Rams Fatch

Nr 2221

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND: 40 Ct.
BELGIE: 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden Alle rechten voorbehouden

De Juwelen van Ram Fateh

Hoofdstuk I

VERKENNINGEN

Het was ongeveer elf uur in de voormiddag, toen er in de haven van Plymouth een sierlijke, niet al te grote, maar klaarblijkelijk een snelle motorboot binnen voer, die in kleine koperen letters op de voorstevan de naam « Isabel » droeg.

Het was een zogenaamde kajuitboot, zeewaardig, met dien verstande, dat de zee zich dan behoorde te gedragen als een groot meer en het niet stormde.

Er bleken zich bij het aanleggen aan de grote steiger van de jachtclub slechts twee mannen aan boord te bevinden en dat was dan ook ruimschoots voldoende

om de motorboot te kunnen besturen.

Er kwam een haven assistent toeschieten, er werden enige woorden gewisseld, de man greep de tros, die hem werd toegeworpen en een ogenblik later lag het bootje stil.

De twee heren, in keurige, blauwe pakken gekleed, met een witte, gegalonneerde pet op het hoofd, gaven hun namen op, schonken de beambte een fooi, namen zelf ieder voor zich een valies ter hand, dat reeds op het dek gereed had gestaan en stapten regelrecht naar het kleine kantoor van de havenmeester, teneinde daar de nodige formaliteiten te vervullen.

Weer moest de eigenaar van het motorbootje hier zijn naam opgeven, benevens het aantal registertonnen, de plaats van de herkomst, de waarschijnlijke duur van het verblijf, het aantal koppen der bemanning (in dit geval geen enkele) en nog enkele andere dingen.

Zodra dit verricht was en zij een zeker bedrag hadden gestort, verlieten zij het kantoor weer, volgden de kade over enige afstand, zonder veel met elkaar te spreken en vonden op de hoek van een brede straat, die naar het hartje van de havenstad leidde, een grote en luxueuse limousine staan, die klaarblijkelijk op hen wachtte.

Want de chauffeur, een ware reus, gekleed in een eenvoudige livrei, die tegen de motorkap van zijn wagen had staan leunen, richtte zich aanstonds op, zodra hij de beide heren zag aankomen, nam zijn pet af en zei slechts, terwijl hij zich tot de oudste der beide mannen richtte:

— Hier ben ik, mylord.

— Het is goed, James, zei de ander op zachte toon. Is alles daarginds in orde?

— In de beste orde.

— Is Primrose Hall bewoonbaar?

— Ik heb het met de oude tuinman, die er nog altijd is, zo goed mogelijk in orde gemaakt, mylord. Het huis had lang leeg gestaan, vertelde de man mij. Het ligt nogal eenzaam, weet gij, tamelijk ver van de grote weg tussen Tavistock en Bodmin.

— Dat is juist wat wij nodig hebben. En zijn er al veel gasten op Ponsonby Castle?

— Dat gaat vrijwel, mylord, ik zou zeggen een dertigtal.

— En... de Indier?

— Die wordt, geloof ik, juist vandaag verwacht.

— Het is goed, en rijd dan nu maar naar ons nieuw tehuis en volg de kortste weg. Mijnheer Brand en ik zijn vrij hongerig en een vroege lunch zal ons welkom zijn.

— Daar is op gerekend, mylord, zei de reus glimlachend, terwijl hij het portier opende.

De beide vrienden stapten in de auto, die zich een ogenblik later in beweging stelde, Plymouth in haar volle breedte doorreed en vervolgens de fraaie, aan weerszijden met zwarte iepen beplante weg opreed, die, bijna evenwijdig met de spoorlijn, over Tavistock naar Lydford en dan nog verder Noordwaarts voert.

Het was een verrukkelijke dag en de beide vrienden genoten van de rit. Na enige tijd begon de jongste der beide mannen, terwijl hij zijn grote, blauwe ogen met een dromerige uitdrukking over het heerlijke landschap van Cornwall liet weiden en na zijn hand gedachtenloos een paar malen door zijn blonde krullen te hebben gestreken:

— Het is merkwaardig, ik heb in lange tijd niet zulk een rustig, behagelijk, ik zou bijna zeggen schuldeloos gevoel over mij gehad. Ik wilde dat het lange tijd zo kon blijven Edward.

— Het duurt nu al bijna een week, zei de aangesprokene schouderophalend. Ik moet zeggen dat je niet gauw tevreden bent, Charles. Een week geleden begonnen wij met onze kruistocht...

— Het was verrukkelijk! riep Brand vol geestdrift uit.

— Verrukkelijk, gedurende de eerste twee of drie dagen en vervolgens een beetje vervelend, hernam Raffles bedaard.

— Het is een schande en voor mij zeer vernederend, dat je dat zegt, Edward.

— Een beetje gauw op je teentjes getrapt, amice, zei Raffles glimlachend. Je hebt het mogelijke, ja zelfs het onmogelijke gedaan, om mij de tijd te korten. Je hebt je zelfs niet ontzien, op je gitaar te spelen en er bij te zingen, hoewel je eigenlijk geen stem hebt en de zilte zeelucht je instrument nu en dan vals deed klinken. Je hebt mij voorgelezen uit Shelley en als ik het mij goed herinner, ook uit Milton.

— En jij hebt zitten maffen, viel Brand hem kwaad in de rede.

— Pardon, je opmerkingsgave schijnt je in de steek te hebben gelaten. Ik sliep niet, ik zat na te denken.

— Maar men denkt niet op zulk een tocht, met niets dan zee en lucht rondom zich, aan boord van een voortreffelijk vaartuig en als besluit van een reeks avonturen, die althans mij zeer vermoeid hebben.

— Dat klinkt fraai in theorie, maar de praktijk eist dat ik steeds nadenk, ten allen tijde en overal, hernam Raffles rustig.

— En waar dacht je dan in 's hemelsnaam wel over?

— Over de aanstaande, grote slag.

— Een slag? Bedoel je daarmee dat er alwéér een oorlog op komst is volgens jou?

— Neen, daarmee bedoel ik mijn eigen slag, waarvan het toneel gelegen is in het hartje van Devonshire, aan de grens van het grote moeras van Dartmoor, en wel meer speciaal op Ponsonby Castle, het familiebezit van de baron van Ponsonby, viscount van Dartmoor.

Charles Brand maakte een gebaar van wanhoop en hernam hoofdschuddend:

— Het is dus zo; je bent onverbetterlijk. Hoe pijnlijk het ook moge klinken voor mijn eigenliefde, ik had dan toch nog maar liever gehad, dat je onder mijn voorlezingen en mijn liederen had geslapen. Het is mij volkomen onbegrijpelijk hoe iemand, na zulk een reeks gevaarlijke avonturen, lust kan gevoelen om aanstonds weer aan iets anders te beginnen.

— Aanstonds? Wij zwerven reeds een week langs de Engelse kust, zonder een hand uit te steken. En daar er niet aan te denken valt om onmiddellijk die brui-ne prins, Ram Fateh, te bestelen, zodra wij ons huils betrokken hebben, kun je er gerust op rekenen, dat er nog eens minstens acht dagen bijkomen, die je met luieren kunt vol maken.

— Ik ken de wijze waaop je pleegt te luieren. Je zult het terrein van de strijd moeten verkennen, je zult kennis moeten aanknopen met Lord Ponsonby zelf, of met zijn vrouw, of met Cédéric, zijn oudste zoon, en dat kun je toch geen luieren noemen.

— Evenmin kun je er echter de naam van zware arbeid aan geven, dunkt mij,

hernam Raffles spottend. Je zult kunnen roeien, vissen, briden, uitstekend dineren en... flirten. Dat alles lijkt mij toch niet zeer inspannend.

— Ik vind het landschap ongemeen bekoorlijk, met zijn lage heuvels, zijn welige akkers, afgewisseld met sappige weiden, zijn prachtige boomgaarden en zijn kronkelende stromen.

— En het is een zeer vreemd land, want achter deze groenende weelde, die als een scherm het overige van het land voor ons afsluit, strekt zich een eindeloze vlakte uit, stenig en onherbergzaam ternauwernood bewoond, slechts een schuilplaats biedend aan vossen en wilde konijnen, hier en daar onderbroken door verraderlijke, hoogst gevaarlijke moerassen, zoals men ze hier zeker niet zou verwachten. En de tegenstelling treft te meer, omdat de overgang zo plotseling is. Hier prachtige, hoge bomen, een bij uitstek vruchtbare bodem, het prachtigste graan ter wereld, een natuur die voortdurend schijnt te lachen in een zacht klimaat, en een halve mijl verder niets dan eentonige grijsheid, rotsblokken van grillige vorm, zand of ten hoogste verdord, geel geworden gras, en dan het vreselijke moeras, dat de dood brengt aan ieder, die er onverhoeds de voet in plaatst, en waarin slechts enkele bewoners de weg weten te vinden.

— Waaraan valt die eigenaardige tegenstelling toe te schrijven?

— Dat is niet zo gemakkelijk te zeggen, maar wel is het zeker, dat de vlakten en de moerassen zich reeds in dezelfde toestand moeten hebben bevonden, lang voor het begin van de Christelijke jaartelling. Men vindt er nog holwoningen, plaggenhutten, allerlei stenen wapens en gereedschappen, die duidelijk aantonen, dat die woestenij duizenden jaren geleden bewoond werd, en toen zal zij waarschijnlijk ook wel woonbaar zijn geweest, want ruimte was er toen nog in overvloed op onze aarde. Misschien hebben enige rivieren plotseling hun loop gewijzigd, misschien heeft een vulkanische uitbarsting hier haar verwoestingen aangericht, en dat laatste is wel het waarschijnlijkste naar de

geleerden ons mededelen. Maar hier hebben wij al Tavistock.

Inderdaad op enige afstand verhieven zich de slanke torens van de oude stad en tien minuten later reed de auto er door en verliet ze weer aan de andere zijde, om haar tocht voort te zetten.

Rechts van de weg, op een paar mijlen afstands, liep de rivier, de Tamar, en nog verder in het Oosten begon eensklaps de troosteloze vlakte met haar schrale bevolking, nauwelijks tien zielen op de vierkante mijl en op sommige gedeelten nog heel wat minder, zodat men uren en uren ver kon lopen,

zonder een levende ziel tegen te komen.

Het was bijna kwart over één in de namiddag, toen de auto eindelijk stilstield voor een klein landhuis, dat links van de weg was gelegen en dat inderdaad wel zeer afgelegen was: nergens waren burens te bespeuren.

Maar toch, op een paar mijlen van het huis verwijderd, rezen een paar slanke torens omhoog en toen Raffles en Brand waren uitgestapt, wees de eerste op die torens en zei op zachte toon:

— Ponsonby Castle. Het aanstaande terrein van onze werkzaamheden.

Hoofdstuk II

DE WANDELRIJ

Nog geen kwartier later zaten Raffles en Brand, na zich snel te hebben verkleed, aan een lunch, die door Henderson in persoon was bereid en waaraan zij alle eer bewezen, want de zee-lucht had hen hongerig gemaakt.

Toen zij aan het eenvoudige dessert begonnen, vroeg Brand:

— Heb je al enige veldtochtplannen opgemaakt?

— Dat kon ik niet, omdat mij daartoe de nodige gegevens ontbreken. Ik las in de « Times », dat Ram Fateh, de Indische nabob, enige tijd als gast zou vertoeven op het kasteel der Ponsonby's in Devonshire; ik nam het besluit om die bruine prins te ontdoen van een deel van zijn schatten, die hij overal mee schijnt te slepen en dat is voorlopig alles. Het is natuurlijk volstrekt noodzakelijk, dat wij de inwendige geografie van het kasteel leren kennen en daarom leek het mij de aangewezen weg dit huis voor de zomermaanden te huren, waarvan de eigenaar ons kent als de heren Scott en Morton, twee onafscheidelijke vrienden, die hier wat ko-

men uitrusten van hun jachtavonturen in Afrika. Wij zullen ons voordoen als welgestelde gentlemen, en in die hoedanigheid zal het ons niet moeilijk vallen kennis te maken met deze of gene van de gasten en op die wijze het kasteel binnen te komen. Het is natuurlijk onvermijdelijk, dat wij worden ingelicht omtrent de gewoonten van die bruine Croesus. Woonde hij in zijn eigen huis, dan zou wellicht een eenvoudige inbraak voldoende zijn, maar thans staan de zaken anders en wij moeten voor alles weten, wat hij met zijn juwelen pleegt te doen.

— Komt hij alleen?

— Hij is niet getrouwd, maar hij wordt, meen ik, vergezeld door een particuliere secretaris, een Indier evenals hij, Lin Singh geheten. In Indie heeft hij waarschijnlijk een groot gevolg, maar hij reist, als men het zo mag noemen, incognito en dat is voor ons ook wel zo aangenaam.

— Heb je plannen voor vanmiddag?

— Natuurlijk. Het is een prachtige dag en wij zullen er gebruik van ma-

ken, om het slot eens te gaan opnemen, van de buitenzijde. O, je zult je volstrekt niet te beklagen hebben, amice. Wij hebben ten eerste onze auto, over een uurtje komen de paarden, die ik gehoord heb, Henderson heeft onze scooters hier gebracht, je kunt zwemmen en hengelen in de rivier, die op een halve mijl afstands van het huis loopt, en als je dat ook gaat vervelen, wat ik betwijfel, dan kun je je overgeven aan archeologische studien op de vlakten van Dartmoor.

— Ik vind dat ik dat liever moet overlaten aan bevoegden, zei Brand glimlachend. Het zal er ook wel heel stil, eenzaam en vervelend zijn?

— Dat hangt geheel af van het standpunt, waarop men zich plaatst. Zeker, je zult er geen bioscopen vinden, geen nachtclubs en ook geen harddraverijen. Er wordt niet gedanst en geflirt. Maar, het is er van een woeste natuurschoon, als men het maar weet te vinden. Vooral bij maneschijn kan het landschap van een sombere, indrukwekkende bekooring zijn. De rotsen hebben er grillige vormen, die soms op slapende dieren, soms op reuzen gelijken, die over de vlakke komen aansnellen, de knoestige wilgen lijken op spoken, die in dichte gelederen aanrukken en soms laat zich de sombere kreet van de roerdomp in het moeras horen, waar verraderlijke dwaallichtjes de argeloze wandelaar in de dood kunnen lokken. Maar, zoals ik zeg, men moet dit kunnen waarderen, om er van te genieten. Misschien vinden wij wel de tijd om er eens heen te gaan; met onze scooters kunnen wij gemakkelijk binnen een kwartier bereiken.

— Ponsonby Castle schijnt er midden in te liggen?

— Dat is gezichtsbedrog. Het ligt juist op de grens van de vlakke. En nu zullen wij maar eens gaan kijken of de paarden er al zijn, een rit zal ons goed doen na onze kruistocht op zee.

De beide vrienden stonden op, verlieten de eetkamer, die gelijkvloers was gelegen, staken de kleine vestibule over en liepen, na de voordeur te zijn uitgegaan, over een smal grintpad naar een soort bak stenen schuur, groot ge-

noeg om er behalve de auto en de scooters neer te zetten, nog twee paarden te kunnen stallen.

De dieren bleken er reeds te zijn en zich ook al te hebben gewend, want zij knabbelden met graagte aan het verse hooi in de ruiven.

Henderson stond er bij toe te kijken en hij riep vrolijk uit, toen hij Raffles en Brand zag binnentreden:

— Zij voelen zich al geheel thuis, mylord. Heb ik een goede keus gedaan?

Raffles liep eens om de beide paarden heen en bekeek ze met het oog van een kenner. Het waren allebei stevig gebouwde hunters, hoog op de benen, met een fraal gebogen nek, een breed kruis, een goed ontwikkelde borst en in staat om over de hoogste heggen te springen.

De een was een appelschimmel, de ander een vos, met een zijdeachtige huid, die glansde in de stralen van de zon, die door het kleine, vierkante venster naar binnendrongen.

Raffles streek de dieren eens over de slanke hals en zei toen goedkeurend:

— Je hebt goed je best gedaan, James, de dieren bevallen mij. Zadel ze maar, we zullen ze dadelijk eens beproeven.

Henderson, van alle markten thuis, nu eens chauffeur, dan weer stuurman, kok zowel als electricien, staljongen en keukenmeisje, zadelde de twee paarden in een ogenblik en nog voor Raffles en Brand zich hadden kunnen verkleeden en hun rijcostuum hadden kunnen aantrekken, bracht hij de beide paarden voor de deur van het kleine landhuis.

Raffles verscheen in de opening van de deur, de karwats onder de arm en bezig met het dichtknopen van zijn handschoenen.

— Heb je de telescoop al ontpakt, James? vroeg hij.

— Ja, mylord. Wat moet ik er mee doen?

— Breng hem voorlopig maar naar de zolder. Ik wil hem op het dak opstellen, teneinde de omtrek te kunnen overzien. Dat kan in sommige gevallen zeer belangwekkend zijn.

Op dit ogenblik voegde Brand zich bij hen en de beide vrienden sprongen in de zadel.

— Waar zal de tocht heengaan? vroeg Brand.

— Wij moesten maar eens in de richting van het slot rijden. De weg er heen is zeer goed en wij kunnen dan tevens het huis eens opnemen. Wij zijn in ieder geval voor het eten terug, James, reken daar op. Is de tuinman je van nut?

— Hij is al erg oud, mylord, maar hij doet zijn best.

— Gun de oude man zoveel mogelijk rust. Als je noodzakelijk hulp behoeft, neem dan een keukenmeisje er bij, maar liever had ik dat wij alleen bleven. Wij zullen maar korte tijd hier zijn, ik denk niet veel langer dan hoogstens twee weken.

En met deze woorden gaf hij zijn schimmel de sporen en reed langs het tuinpad door het hek de brede landweg op.

Het was een heerlijke dag en over de gehele omgeving hing dat eigenaardige, zilverachtige waas, hetwelk de atmosfeer van Engeland kenmerkt en dat men nergens anders ter wereld schijnt te vinden.

Aan weerszijden was de landweg beplant met iepen en beuken en van de door hoge, dichte heggen van hagedoorn.

Gedurende geruime tijd reden de beide vrienden zwijgend voort, genietend van het ogenblik en juist daarom het stilzwijgen bewarend, want al te zeldzaam waren de ogenblikken, die hun, zoals nu, een tijdje verpozing schonken van het inspannende, jachtige leven, hetwelk zij reeds zovele jaren gewend waren te voeren.

Nu en dan reden zij een kleine cottage voorbij, somtijds afgewisseld met een landhuis, maar over het algemeen was de streek ook hier, op de grens van de onvruchtbare, steenachtige vlakke schaars bewoond.

Het slot begon zich thans langzamerhand duidelijker af te tekenen tegen de donkerblauwe hemel.

Het lag op de top van een brede, lage heuvel en beheerste als het ware de omtrek,

Van het oorspronkelijke bouwwerk bleek weinig meer over te zijn, want branden hadden het herhaaldelijk geteisterd en de twee slanke hoektorens waren het enige overblijfsel van de eertijds zo trotse sterkte met haar zware ringmuren, ophaalbrug en kantelen.

De laatste maal was het kasteel bijna geheel nieuw opgetrokken in het jaar 1920 en daarvan droeg het dan ook duidelijk de kenmerken.

Het deed zich, nu de beide vrienden er slechts tien minuten gaans van verwijderd waren, voor, als een tamelijk log, bijna zuiver vierkant gebouw, waarvan alleen de hoektorens uitsprongen. Het dak was met blauwe leien bedekt, de vensters waren klein, de gevel was versierd met hardstenen figuren en guirlandes.

Voor het huis strekte zich een breed terras uit, waartoe twee treden toegang gaven, even lang als het terras.

Een groot grasveld, door de oprijlaan doorsneden, strekte zich voor het kasteel uit, dat, voor zover men van deze kant kon zien, zover het oog reikte, door een hoog, ijzeren hek omgeven was.

Raffles en Brand hadden hun paarden in de stap laten overgaan en reden nu langzaam het kasteel voorbij.

Door het hek konden zij duidelijk een aantal in lichte zomerjurken of shorts en jerseys geklede dames en heren zien die zich vermaakten met tennissen, terwijl anderen langzaam heen en weer drentelden, om zich zo te vermoeien.

Terwijl zij zo langzaam, stapvoets voorbijgingen, werd hun aandacht getrokken door een slanke, nog tamelijk jonge man, met een diepbruine gelaatskleur en gitzwarte ogen, die op zijn doolie gemak een pad volgde, dat evenwijdig liep met het hek, op nauwelijks twintig passen van de beide ruiters.

Ofschoon hij bijna geheel op Westerse wijze gekleed was, viel er geen ogenblik aan te twifelen, of zij hadden hier te doen met Ram Fateh, de Indiase prins.

Niet alleen zijn hooghartige, trotse houding wees daarop, maar ook de kunstig gevouwen hoofddoek van glanzende, witte zijde, die bij wijze van een

tulband om zijn hoofd was gewonden en die aan de voorzijde werd bijeengehouden door een grote, fonkelende robyn.

— Hij is er dus, mompelde Raffles tussen de tanden. En hij schijnt al kennis te hebben gemaakt ook.

Inderdaad, de Indier was niet alleen. Aan zijn zijde liep een jonge, knappe vrouw, met het eigenaardig gekleurde, roodblonde haar, waarop de vrouwen in Italië lange tijd zo verzot waren en welke kleur door Titiaan onsterfelijk is gemaakt.

Zonderling staken daarbij haar donkere, glanzende ogen af, schitterend in een gelaat van bijzondere regelmatigheid.

Ook deze jonge vrouw was in het wit gekleed, zij droeg korte rokken en losjes op de rug vastgehouden zwaaide zij het tennisracket heen en weer.

Zij was blootshoofd en de zon leek een aureool van goud rondom het schone gelaat te spinnen.

Ram Fateh en « de schone onbekende » zoals Brand haar aanstonds noemde, waren klaarblijkelijk in een druk gesprek met elkaar verdiept en zij merkten de beide ruiters ternauwernood op.

Een ogenblik daarna waren dezen achter een bosje rhododendrons verdwenen.

Raffles had de Indier scherp opgenomen en elke trek van diens gelaat bestudeerd. Nu echter was zijn aandacht weer geheel en al aan het huis gewijd.

Hij nam het aantal verdiepingen, de toegangswegen, de deuren, de plaatsing der grote raamdeuren gelijkvloers, kortom alles nauwkeurig in zich op en hij kon er zeker van zijn, dat hij, wanneer het nodig mocht wezen, over een week het gehele huis, zonder een enkele vergissing te maken, uit zijn hoofd zou kunnen natekenen, wat de buitenzijde betreft, zonder het in dat tijdsverloop ooit te hebben teruggezien.

Het was gemakkelijk, aan alle zijden om het slot heen te rijden en dat deed Raffles dan ook.

Toen zij weer aan de voorzijde waren teruggekomen en nogmaals een blik door het hek konden werpen, zagen zij de Indier thans dichtbij het tennisnet staan, omringd door een aantal lachende, vrolijke jonge meisjes.

Geruime tijd reden de twee vrienden zwiingend voort, totdat zij de grens hadden bereikt van de steenachtige vlakke, die zich thans, zover het oog reikte, voor hun blikken uitstreekte en zelfs op deze heerlijke, zonnige dag een sombere indruk maakte.

Hoofdstuk III

EEN VREEMDE ONTDEKKING

Zij reden enige tijd langs de zoom van de vlakke en stegen toen af, gehoor gevend aan een plotselinge ingeving, zoals zij die menigmaal juist tegelijkertijd kregen, bonden hun paarden aan een boom en strekten zich op het malse gras uit, om zwiingend hun sigaretten te roken.

Een heerlijke, weldoende kalmte ging hier van de omgeving uit. Rechts, thans alleen zichtbaar door de openingen van het struikgewas, strekte zich de dorre vlakke uit, maar links golfde het heu-

velachtig, vruchtbaar terrein van Devonshire.

Rustig graasden hier en daar bonte koeien en het was hier zo stil, dat men zelfs op verre afstand het eigenaardige ruisende geluid kon horen, dat hun tongen bij het afscheren van het gras maakten.

Raffles was in diepe gedachten verzonken, naar het scheen, en Brand begreep dat hij thans slechts dacht aan de tenuitvoerlegging van zijn stoutmoedig plan. Stoutmoedig inderdaad, want

het was bekend dat Ram Fateh zeer snel naar de revolver of de dolk greep en reeds twee malen een man overhoop had geschoten, die het op zijn schatten had voorzien.

Hij sprak daarom geen woord en bijna een half uur bleven de beide vrienden daar in het hoge gras liggen. Brand stond juist op het punt, zonder meer in slaap te vallen, toen Raffles lenig weer opsprong en zei:

— Nu maar huiswaarts gekeerd; het is tijd voor het diner.

Zij stegen op en reden langs een omweg weer naar de brede landweg, die naar hun woning voerde.

Zij waren daar nog nauwelijks vijf minuten rijdens van verwijderd en reden stapvoets, toen zij achter zich het geluid hoorden van paardenhoeven, die in draf naderden. Zij hadden juist een bocht van de weg bereikt en behoeften dus slechts even het hoofd om te wenden, om de naderende ruiters op te nemen. Zij waren nog omstreeks vijftig meters verwijderd, maar toch zagen zij onmiddellijk wie het waren:

— Ram Fateh en de knappe, jonge dame in wier gezelschap zij hem enige uren te voren hadden zien wandelen.

Zij reden in draf en hun paarden gingen dicht naast elkaar. Maar nog terwijl de beide vrienden keken, gebeurde er iets onverwachts. Het jonge, vurige rijdier van de vrouw scheen plotseling ergens van te schrikken, misschien wel van een tros sneeuwwitte, grote bloemen, die een weinig uit een heg naar voren staken.

Hoe het zij, het dier verhief zich eensklaps rechtstandig op de achterbenen en het had weinig gescheeld of de vrouw was van de rug van het dier gegleden.

De Indier deed een bliksemsnelle greep naar de teugel, maar hij miste. Wellicht schuw geworden door die onverwachte uitval, nam het paard van de jonge vrouw het bit tussen de tanden en ging er spoorlags vandoor.

De amazone verloor de stijgbeugels en tot overmaat van ramp waren haar ook de teugels ontgleden, die nu over de grond slierden en ieder ogenblik ver-

ward konden raken in de ranke benen van het hollende dier.

Raffles bezon zich geen ogenblik, maar gaf zijn paard de sporen en juist toen het hollende rijdier van de jonge vrouw hem zou voorbijschieten, greep hij het bij de teugel.

Maar door de plotselinge schok van het stilstaan, viel de jonge dame van het paard, raakte met haar schouder een mijlpaaltje terzijde van de weg en bleef roerloos liggen.

In een oogwenk was Raffles afgestegen, terwijl Brand de beide paarden vastgreep.

Hij knielde neer naast de jonge vrouw die daar met gesloten ogen lag en richtte haar voorzichtig op.

Snel begon Raffles, die voor een sleutelbeenbreuk vreesde, dit wit satijnen blouse van de amazone los te knopen. Op dat ogenblik kwam de Indier verschrikt aanrijden en sprong van zijn paard.

— Heeft zij zich ernstig bezeerd? vroeg hij, in uitstekend Engels, zonder enig accent.

— Dat moet ik wel vrezen, Sir, antwoordde Raffles. Zij is met de schouder tegen die mijlpaal gevallen. Ik wil het even zien.

— Zijt gij geneesheer? vroeg de Indier, en in de toon van zijn stem hoorde Raffles zijn jalouzie.

— Ik ben dokter, en al was ik het niet, er moet onmiddellijk een onderzoek worden ingesteld en daarbij moeten wij onze fatsoenmoraal voorlopig maar buiten spel laten.

Hij ging voort met het losknopen van de blouse, schoof deze een weinig omhoog, zodat de mooie, marmereblanke schouders ontbloot werden en betastte met de vaardige vingers van de geneesheer, bovenarm en hals.

— Er is gelukkig niets gebroken, alleen een rauwe schaafwond kan ik vinden. Maar, voor de duivel...

Hij had zich plotseling wat dieper over de blanke hals van de jonge vrouw gebogen en Brand zag eensklaps een zonderlinge uitdrukking op zijn gelaat verschijnen.

Raffles voltooide echter de zin niet, maar knoopte de blouse haastig dicht, richtte zich overeind en riep:

— Met uw goedvinden, sir, zullen wij deze jonge dame even naar ons huis brengen; gij kunt het daarginds zien liggen; het is op nauwelijks honderd passen hier vandaan.

— Ik ben u zeer erkentelijk, mijnheer, gelooft gij dat het nodig is?

— Ongetwijfeld. Zij is zeer verschrikt en daarenboven moet de wonde gereinigd en verbonden worden. Die bewusteloosheid zal niet lang duren en dan kan ze, dat belooft ik u, over een half uur weer met u terugkeren.

— Woont gij daarginds?

— Zo is het.

— Hoe is uw naam?

— Mijn naam is Scott, en dit is mijn vriend Morton.

— Kent ge mij?

— Ik weet 't niet zeker, maar ik meen, dat ik de eer heb met Zijne Hoogheid Ram Fateh te spreken. Zoudt ge mij de naam van deze jonge dame willen noemen?

— Gij hebt het volste recht om die te kennen, want misschien heeft zij aan u haar behoud te danken. Zij heet Ingrid Fowler; zij is, evenals ik, een der gasten op Ponzonby Castle.

Reeds had Raffles de jonge vrouw in zijn armen opgetild, en toen hij naar de Indier keek, zag hij in diens zwarte ogen dezelfde jalouse flikkering, die hij er zoeven reeds in had-menen te bespeuren.

Hij stoorde er zich echter weinig aan, maar droeg de jonge vrouw, zonder de minste inspanning, naar het huis, terwijl Brand en Ram Fateh in eigen persoon met de vier paarden achterna kwamen.

Vlak bij de deur gekomen, sloeg Ingrid Fowler de ogen op, en zij scheen dadelijk tot het begrip van haar toestand te komen.

Zij keek Raffles met een verschrikte blik aan, en vroeg zacht:

— Ben ik zwaar gewond, mijnheer?

— Slechts heel licht, gelukkig, miss, antwoordde Raffles. Denkt gij te kunnen lopen?

— Ik wil het gaarne proberen. Hebt gij mij onderzocht?

En tot grote verbazing van Brand, die het hoorde, loog Raffles:

— Dat was volstrekt niet nodig, miss. Ik denk dat uw schouder wat geschaafd is, te oordelen naar die vuile, ietwat bloederige plek op uw blouse. Gij kunt in mijn huis wat kalmeren, wij zullen de wonde wat uitwassen...

— Dat is volstrekt niet nodig, antwoordde de jonge vrouw haastig. Dat mag ik niet van u verlangen, ik zal het zelf wel doen. Een weinig verbandwat-ten, wat linnen en dan ben ik reeds geholpen. Gij zijt het immers, die mijn paard heeft gegrepen?

— Dat deed ik, miss, en het spijt mij dat ik het zo onhandig heb gedaan, dat uw paard u afwierp.

— Spreek daar niet van. Gij hebt mij het leven gered, hernam Ingrid Fowler.

Zij liep nu, steunend op de arm van Raffles en keek hem vorsend aan met haar grote ogen.

Raffles moest erkennen: het waren prachtige, zeldzame ogen met hun donkere glans, en een gloed er in als van goud of van barnsteen.

Hij keek even achter zich, en een flauwe glimlach gleed over zijn gelaat, toen hij zag hoe de Indier zich op de lippen beet, en hoe zijn wenkbrauwen gefronst waren.

— Verliefd, en dat in zeer hevige mate, bromde hij voor zich heen. Mijnheer de Indier, neem je wel in acht, er dreigen je allerlei gevaren.

Henderson was reeds komen toesnelen om de deur te openen, want hij had de zonderlinge groep reeds door het venster zien naderen, en nu werd de jonge vrouw naar de kleine eetkamer geleid, waarop Henderson, na een kort bevel van Raffles, met een kom helder water, pluksel, een klein verbandkistje en een handdoek kwam aandragen.

De patiente werd alleen gelaten, en Raffles hoorde, nog altijd met diezelfde eigenaardige glimlach om de lippen, hoe zij de deur op slot draaide.

Hij wees de Indier de weg naar zijn kleine werkkamer, waar Brand zich bij

hen voegde, het gesprek was echter tamelijk gedwongen.

Zijne Hoogheid was blijkbaar zeer gesteld op etikette, en al had deze Engelsman de vrouw gered, voor wie hij meer dan gewone belangstelling koesterde, hij was niet aan hem voorgesteld.

Wat Raffles betreft, Brand merkte duidelijk genoeg op, dat zijn gedachten elders waren, al zag hij de doordringende, grijze ogen van zijn vriend bliksemsnel gaan naar de flonkerende diamanten, die Zijne Hoogheid als manchetknopen dienden, en de bloedrode robijn, die in zijn dasspeld fonkelde.

Er was nog geen kwartier verlopen, of Brand, die al eens op de deur van de eetkamer was gaan kloppen, kwam terug met de mededeling dat Miss Ingrid Fowler zich volkomen hersteld gevoelde en haar redder niet langer tot last wilde zijn.

De paarden werden weer voorgebracht en Zijne Hoogheid hielp de jonge dame eigenhandig in het zadel.

Ingrid Fowler en Ram Fateh waren nu weer opgestegen, en de jonge vrouw zei met haar diepe, welluidende stem:

— Ik zeg u nogmaals dank, mijnheer Scott, en ik behoef u niet te zeggen, dat ge mij een groot genoegen zult doen, wanneer gij mij met uw vriend op het kasteel wilt komen bezoeken, nietwaar Uwe Hoogheid?

— Ongetwijfeld, antwoordde Zijne Hoogheid.

— Zij brengt mij juist waar ik wenzende wilde.

Hij boog hoffelijk en gaf ten antwoord:

— Ik zal niet nalaten, miss, van uw vriendelijke uitnodiging gebruik te maken. En nu wilt ge zeker wel naar mijn raad luisteren en uw paard volstrekt niet met uw karwats aanraken, noch het aansporen. Het dier is jong, vurig en nog wat zenuwachtig door hetgeen er zoeven gebeurd is.

— Ik zal voorzichtig zijn, dat beloof ik u, antwoordde zij vrolijk.

Zij knikte Raffles vriendelijk toe en Zijne Hoogheid hief even, bij wijze van groet, zijn karwats omhoog.

Raffles keek het tweetal een oogenblik met schitterende ogen na en vroeg toen op zachte toon aan Brand, op wiens jong gelaat onverholen bewondering te lezen was:

— Wat denkt je van haar?

— Een buitengewoon knap meisje, zonder de minste twijfel.

— Nietwaar? Heb je op haar accent gelet?

— Zij spreekt het Engels ongetwijfeld met een eigenaardige, wat hese keelklank, maar het klinkt lang niet kwaad.

— Ja, het is een Spaans accent, met die korte klinkers.

— Wat vertel je nu? Spaans? Fowler is toch geen Spaanse naam?

— O, dat kan wel de naam van haar man zijn geweest. Zij ziet er eigenlijk niet uit als een jong meisje, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Dat is waar ook! riep hij uit. Wat deed je zoeven vreemd. Waarom jokte je, toen zij je vroeg, of je haar onderzocht hadt? Was je bang, haar schaamtegevoel te kwetsen?

— Niet in het minst, antwoordde Raffles rustig. Het was mijn plicht om haar te onderzoeken. Ik bleef bezijden de waarheid, omdat...

— Welnu? drong Brand nieuwsgierig aan.

— Omdat ik haar niet wilde laten weten, dat ik op haar linkerschouder een brandmerk had gevonden.

— Wat zeg je daar? riep Brand in de hoogste verbazing uit. Een brandmerk?

— Ja, het merk, hetwelk de Mexicaanse Regering in sommige gevallen nog altijd inbrandt op de schouders van misdadigers.

Hoofdstuk IV

IN DE VESTING

Brand keek Raffles een ogenblik sprakeloos aan en barstte toen uit:

— Houdt je mij voor de gek?

— Ik denk er niet aan.

— Maar je moet je vergissen.

— Ik vergis mij niet. Ik ken dat brandmerk zeer goed; het is overgebracht uit Frankrijk en het wordt gevormd door een dubbele lelle, de lelle van het wapen der Bourbons. Het brandmerk was zeer duidelijk zichtbaar en stak met zijn koffiebruine kleur scherp af tegen de blanke huid. Zij is veroordeeld om zich nooit al te diep te decolleteren, daar anders het merkteken zichtbaar zou worden en ik denk dat zij dat het allerergste van de gehele zaak vindt.

— Maar, hoe zou zulk een jonge en mooie vrouw in 's hemelsnaam aan zulk een brandmerk komen?

— Haar schoonheid doet er in zo'n geval heel weinig toe, of liever, die maakt het nog des te begrijpelijker. Misdadigsters van enige betekenis zijn altijd mooi geweest, de eeuwen door.

— Het lijkt mij volkomen onbegrijpelijk. Wat zou zij wel op haar kerfstok kunnen hebben?

— Ongetwijfeld iets zeer ernstigs; in Mexico wordt het brandmerk alleen toegepast op veroordeelden, die naar het bagno gezonden worden.

— En daar zou zij geweest zijn? Ge-love dat wie het wil! riep Brand op verontwaardigde toon.

— Ik zeg niet, dat zij er geweest is, hernam Raffles kalm. Zij kan zeer goed ontsnapt zijn; vrouwen van haar schoonheid hebben daarbij meestal niet al te veel moeite.

— Het is me nog altijd volkomen raadselachtig, hernam Brand hoofdschuddend. Hoe komt zij dan als gast op het kasteel verzeild?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan. Voor het overige vind ik het niet zo

heel erg vreemd. Ik ben ook menigmaal als gast op een kasteel geweest, en zelfs meermalen in een koninklijk paleis. Natuurlijk heeft zij haar naam veranderd. En ik denk nu ook wel, dat de kleur van haar haar niet natuurlijk is, en dat zij oorspronkelijk een brunette zal zijn geweest.

— Zij zou dus volgens jou een Mexicaanse zijn?

— Heb je gemerkt dat die Indier do-delijk van haar is?

— Naar het schijnt. En ik vermoed, Charles, dat hier een intrige op touw gezet wordt. Ik kan mij natuurlijk zeer goed vergissen, maar, het doet mij genoeg om haar op het kasteel te bezoeken.

— Dus je denkt gehoor te geven aan die invitatie, niettegenstaande je weet of vermoedt...

— Wat zij is of doet, is mij volkomen onverschillig, zolang ze mijn plannen niet dwarsboomt. Zij helpt mij, natuurlijk volkomen onbewust, door mij te introduceren, en van die onverhoopte kans maak ik gaarne gebruik. Wij zullen geen tijd verloren laten gaan, maar reeds morgen een bezoek op het slot brengen.

— Wat denk je van Ram Fateh?

— Een buitengewoon trots personage, jaloers als een Othello, hoewel wat minder zwart en die de invitatie van de jonge dame volstrekt niet op hoge prijs scheen te stellen. Hij scheen het mij half kwalijk te nemen, dat ik haar paard had tegen gehouden. Nu, ik hoop van harte, dat hij mij binnen enkele dagen nog heel wat meer zal kwalijk nemen.

— Ik zou me maar wat in acht nemen als ik jou was, hernam Brand na enige ogenblikken; met die Indiers valt niet te gekscheren en als eenmaal hun hartstocht is opgewekt, dan: wee de-gene, die hun plannen durven dwarsbo-men.

— Hij behoeft in mij volstrekt geen medeminnaar te zien, hernam Raffles glimlachend. Vrouwen met brandmerken op de schouder zijn nooit in mijn smaak gevallen, al zou ik niet gaarne iets willen afdingen op de uiterlijke schoonheid van de jonge dame.

— Ze heeft stellig iets misdadigs in de zin.

— Best mogelijk, maar dat is moeilijk te bewijzen.

— Wat doen we nu?

— Morgen dringen wij de vesting binnen.

— En vandaag?

— Nu alles zo goed gaat, heb ik een plannetje, dat je goedkeuring wel zal wegdragen, een programma, dat ongetwijfeld in je smaak valt: vissen, roeien op de rivier en een fris bad. Vanavond enige uren van rust in de tuin van ons huisje, met een boek en een pijp, en vroeg naar bed.

Het overige van de dag werd dan ook volmaakt naar dit programma afgewikkeld en de volgende ochtend waren de beide vrienden al vroeg weer op de been om in de omtrek een wandelrit te maken, die thans zonder enig incident afleef.

Wel kwamen zij enige gasten van het kasteel tegen, die hen nieuwsgierig aankijken, waaruit Brand niet geheel ten onrechte afleidde, dat Miss Ingrid Fowler reeds een omstandig verhaal van het gebeurde had gedaan en van hen beiden een beschrijving had gegeven.

Zij lunchten vroeg, verwisselden hun rijcostuum tegen een visite-toilet, zoals de strenge Engelse etikette dat eist en begaven zich toen te voet naar Ponsonby Castle, dat zij een half uur later ongeveer bereikten.

Zij konden ongehinderd het hek binnengaan, dat open stond en Raffles belde aan de brede, monumentale voordeur.

Deze werd hem geopend door een deftige bediende, waarschijnlijk de butler in hoogst eigen persoon, want hij was geheel in het zwart gekleed, aan wie hij zijn wens te kennen gaf, Miss Ingrid Fowler te bezoeken.

Ook de bediende scheen al op de hoogte zijn van het voorgevallene, want hij haastte zich, Raffles en Brand naar een paar gemakkelijke stoelen midden in de reusachtige, met harnassen, beelden en schilderijen versierde hall te geleiden, om zich vervolgens haastig te verwijderen.

Er was nog geen minuut verlopen, of de jonge dame in kwestie kwam haastig de vestibule binnen en Brand moest erkennen, dat zij er allerbekoorlijkst uitzag in haar wit tennistoilet, het weelderige haar eenvoudig, maar toch geraffineerd aantrekkelijk gekapt.

Zij scheen zeer verheugd te zijn, Raffles weer te zien, kwam met uitgestoken hand op hem toe en zei:

— Gij zijt een man van uw woord, mijnheer Scott. En ook gij zijt welkom, mijnheer Morton. Ga gauw met mij mee, opdat ik u kan voorstellen aan mijn vriendelijke gastheer, Lord Ponsonby. En als dat geschied is, dan zou ik u gaarne eens onder vier ogen willen spreken, mijnheer Scott. Gij zijt immers... geneesheer?

— Ik mag althans practizeren, miss Fowler. Reeds tien jaren geleden verwierf ik mijn graad en werd ik op mijn proefschrift gepromoveerd, zodat, als ik wilde, ik het recht zou hebben de letters Dr. voor mijn naam te voegen.

— Zijt gij chirurgijn?

— Ook dat, Miss Fowler, antwoordde Raffles onverstoort. Ik hoop toch niet, dat er hier op het kasteel van mijn diensten gebruik zal moeten worden gemaakt?

— Misschien toch wel, antwoordde de jonge dame op gedempte toon. Het is... maar ik kan het hier niet zeggen, ik wilde u gaarne onder vier ogen spreken over de zaak. Zeg mij eens, hebt gij veel gereisd?

Raffles begreep volkomen waar zij op toestuurde, maar daar de vraag wel wat ongewoon klonk, was hij wel verplicht een verbaasd gezicht te zetten, zoals de omstandigheden het vereisten.

Toen zei hij, hoofdschuddend en tot niet geringe verwondering van Brand, die er vlak bij stond:

— Daartoe heb ik nog maar zeer weinig gelegenheid gehad, Miss Fowler. Ik ben tenminste nog niet buiten Europa geweest. Later echter hoop ik mijn schade in te halen.

— Ik vroeg het maar, omdat, nu ja, ik ben nu eenmaal nieuwsgierig en u leek mij een echt man van de wereld die veel gereisd en gezien had. Gij begrijpt wel, dat ik belang in u ben gaan stellen, nu ge mij het leven hebt gered.

— Gij overdrijft het, miss. Integendeel, als ik minder onhandig was geweest, dan zoudt gij volstrekt niet gevallen zijn.

— Wij zullen er niet over gaan twisten, hernam Ingrid lachend. En ga nu mee; ik wil u voorstellen aan Lord Ponsonby en zijn zoon Cederic.

Het drietal verliet het huis en op het terras troffen zij Lord Gerald Ponsonby aan, in gezelschap van zijn enige zoon Cederic, die naderhand titel, fortuin en landgoed zou erven.

Er was een onmiskenbare gelijkenis tussen vader en zoon. Beiden waren groot, stevig gebouwd, met een lange, kaarsrechte neus, een hoog voorhoofd en doordringende donkerbruine ogen.

Het scheen Raffles toe, alsof zij in een tamelijk opgewonden gesprek met elkaar waren gewikkeld en hij meende duidelijk de volgende woorden uit de mond van de oude Ponsonby te horen:

— Kort en goed: je hebt Mabel zo goed als je woord gegeven, en daaraan behoor je je als man van eer te houden...

Op dat ogenblik naderde Ingrid Fowler met haar beide vrienden en toen Raffles haar aankeek, bemerkte hij, dat zij een tikje bleker was geworden en hij vroeg zich nieuwsgierig af, of ook zij die woorden gehoord had en of die wellicht die plotselinge verandering van gelaatskleur hadden teweeggebracht, ofschoon hij zich nog volstrekt niet kon voorstellen wat de bedoeling van die weinige woorden was geweest.

Lord Ponsonby had het drietal het eerst gezien, streek zijn zware snor, een echte Engelse, militaire snor, met spitse punten, en zei op zachte toon een paar woorden tot zijn zoon, die blijkbaar als

een soort waarschuwing bedoeld waren.

Want de ongeduldige, enigszins koppige uitdrukking verdween van het gelaat van Cederic en hij was dadelijk een en al hoffelijkheid jegens de beide gasten.

— Mylord, sta mij toe, dat ik u mijnheer Scott en zijn vriend Morton voorstel, van wie ik u reeds verteld heb. Ik zou er zeker niet goed zijn afgekomen, als mijnheer Scott niet bijtijds de teugel van mijn paard had gegrepen. Het dier zou vroeg of laat met de voorbenen in de teugel verward zijn geraakt, ik zou uit de zadel zijn geworden...

Raffles had bijzonder goede ogen, die zeer snel van allerlei opmerkten en hij zag dan ook hoe bij die woorden het gelaat van Cederic van angst vertrok en zeer bleek werd.

Een tipje van de kleine intrige, die zich op het kasteel afspeelde, werd reeds voor hem opgelicht. Lord Ponsonby had Raffles de hand toegestoken en zei:

— Het verheugt mij, sir, kennis te mogen maken met de man, die een van mijn gasten uit een zeer onaangename positie heeft bevrijd. Gij zijt welkom.

De woorden waren zeker hoffelijk genoeg, maar de toon was koel en afgemeten, dat kon een man als Raffles onmogelijk ontgaan.

En evenmin ontging hem de ongeduldige blik, die de baron onder het spreken wierp op zijn zoon, die zich met Ingrid een weinig verwijderd had en nu op zachte toon met haar sprak.

En hij zag nog méér: hij ontwaarde de hartochtelijke gloed in de bruine ogen van Cederic, toen hij met de jonge vrouw sprak. Hij begon langzamerhand te begrijpen.

Als hij wilde, wist Raffles zich zeer beminnelijk voor te doen en hij vond dan ook enige woorden, die de stuurse uitdrukking verdreven van het gelaat van de oude edelman.

Raffles, nu en dan door Brand gesecondeerd, deelde een en ander mede van zijn verblijf op Primrose Hall, waar hij een paar maanden dacht te vertoeven.

Hij bemerkte dat de baron schijnbaar zeer beleefd toelisterde, maar dat nu

en dan zijn blikken toch nog fel uitschoten naar zijn zoon, die nog altijd op enige afstand zacht stond te praten met de mooie, jonge vrouw.

Raffles glimlachte fijntjes, maar slechts weinige minuten later zou hij de gehele kleine intrige die zich hier voltrok, leren kennen.

Lord Ponsonby had zijn stem verheven en zijn zoon bij zich geroepen en het gehele groepje daalde nu de treden van het terras af naar het grasveld, waar een twintigtal gasten bijeen waren, aan wie Scott en Morton werden voorgesteld.

Een van de laatste namen, welke Raffles hoorde was die van Mabel Birrell, ongetwijfeld dezelfde Mabel, over wie de gastheer zoeven met zijn zoon gesproken had. Zij was een heel mooi meisje, een echt Engels type, met goudblond, golvend haar en grote blauwe ogen, ogen vol ziel en leven, getuigend van een edele ziel, maar die het in vurigheid en zuivere schoonheid toch nog moesten afleggen tegen de tweelingssterren in het enigszins olijkleurige gelaat van Ingrid Fowler.

Raffles sloeg haar aanstonds scherp gade, zonder dat zij het bemerkte en een paar keren verraste hij haar blik, die met een zacht verwijtende, smartelijke uitdrukking naar Cédéric ging.

Deze echter scheen haar in het geheel niet op te merken en hield zich bijna voortdurend bezig met Ingrid, de schone gaste van zijn vader.

Juist toen hij nogmaals zulk een blik betrapt had, kwam Ram Fateh zich bij het gezelschap voegen.

Raffles, die met opzet een weinig terzijde was gaan staan, zag hem aankomen, in zijn helderwit tennispak, de gitzwarte haren thans onbedekt en hij mompelde glimlachend voor zich heen:

— Nu is het gehele gezelschap acteurs in deze comédie complete. Goede hemel, hij ziet er uit, alsof hij zich moet inhouden om die arme Cédéric niet aanstonds te lijf te gaan.

Hij was zover met zijn alleenspraak gekomen, toen hij een zachte hand op zijn arm voelde. Hij wendde zich om en keek in het schone, maar thans een

weinig ongeruste gelaat van Ingrid Fowler.

— Zou ik u nu even kunnen spreken, dokter? vroeg zij op zachte toon.

— Ik ben tot uw dienst, Miss Fowler, antwoordde Raffles hoffelijk.

Zij verwijderden zich langzaam en twee paar mannenogen keken het tweetal naijverig na. Ook Brand merkte het op en hij vroeg zich niet zonder ongerustheid af, waartoe dit alles moest leiden.

Het kon niet twijfelachtig zijn, of de jonge Cédéric was tot over beide oren verliefd op Ingrid Fowler en naar alle schijn scheen zij die liefde te beantwoorden, ofschoon het dan wel wat raadselachtig was, waarom zij alleen met Ram Fateh, de Indise prins, een wandelrit had gemaakt.

Hij voerde hier en daar een kort gesprek met een der gasten en na een kwartier zag hij Raffles alleen terugkeren.

Er lag een zonderlinge uitdrukking op het gelaat van de Gentleman-Inbreker, toen hij Brand onder de arm nam en hem naar een verlaten zijpad van de tuin voerde.

— Wel, wat kan ze wel van je verlangd hebben? Waar wilde ze je over spreken? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het verwonderd me eigenlijk, Charles, dat je dat uit hetgeen vooraf is gegaan, niet zelf hebt kunnen opmaken, antwoordde Raffles glimlachend. Ik zal je niet lang in het onzekere laten: ze vroeg mij, of ik kans zou zien, een nieuw stukje huid in de plaats te zetten, waar zij, zoals zij zegt, een lelijk litteken heeft.

— Dat is...

— Dat is zeer eenvoudig, viel Raffles hem rustig in de rede. Ze heeft een goed, een zeer goed huwelijk op het oog; en het is begrijpelijk dat zij haar echtgenoot dat misvormde litteken liever niet laat zien.

— En jij, Edward, wat heb jij geantwoord?

Raffles tipte schijnbaar gedachtenloos de as van zijn sigaret, keek naar een paar witte wolkjes aan de blauwe hemel, toen weer naar de punten van zijn

schoenen, en antwoordde, zonder op te zien:

— Ik heb haar geantwoord, dat het mij een eer en een genoegen zou zijn,

haar van dat lastige litteken te bevrijden.

Raffles lachte zacht voor zich heen, toen hij het gezegd had.

Hoofdstuk V

HET BRANDMERK

Er waren vier dagen verlopen sedert de aankomst van Raffles en Brand op Primrose Hall.

Brand had zich zeker niet te beklagen gehad; Raffles had hem ruimschoots gelegenheid gegeven, te voldoen aan zijn lust om te roeien, paard te rijden en uit te rusten.

Zij hadden op verlangen van Raffles het slot reeds herhaaldelijk bezocht, en deze had zich de tijd voortreffelijk ten nutte gemaakt: hij kende reeds nu de ligging der logeerkamers, de gewoonten van Ram Fateh, tot zelfs de wijze, waarop hij zijn juwelen placht te bewaren.

En hij wist nog heel wat méér; zaken die van betrekkelijk weinig belang leken: hoeveel mannelijke en hoeveel vrouwelijke bedienden er waren, de plek waar de elektrische lichtmeter stond, het schakelbord met de groepen, waarop lichtpunten en stopcontacten waren aangesloten, het aantal auto's in de garage, het verloop der draden van het elektrische licht, het uur, waarop de deuren en ramen gesloten en gegrendeld werden en nog heel wat meer.

De twee vrienden zaten, het was omstreeks drie uur in de namiddag, en het motregende zachtjes, tegenover elkaar in de rustige, gezellige tuinkamer van het kleine landhuis, lazen, en rookten hun pijpen, in afwachting dat het weer zou opklaren, en zij weer een bezoek aan Ponsonby Castle zouden kunnen brengen.

Na een poos legde Brand zijn boek neer, onderdrukte een geeuw, keek mismoedig naar de grijze lucht, die maar niet scheen te willen breken, en vroeg toen:

— Hoe staat het er nu eigenlijk mee, Edward?

— Het zal nog wel een uur blijven regenen, maar je kunt eens op de barometer kloppen, antwoordde Raffles, zonder van zijn boek op te zien.

— Ik spreek niet van het weer, ik spreek van je onderneming.

— Heb je zo'n haast?

— Dat verhoede de hemel, antwoordde Brand op levendige toon. Mijnentwege duurt het nog een maand, voor wij aan de slag kunnen gaan. Het komt mij alleen voor, alsof de zaken op een dood punt zijn gekomen.

— Dan laat je je door 'de schijn bedriegen, amice. Ik heb mijn voorbereidende studies bijna voltooid en het wachten is alleen nog maar op een maanloze nacht. Ik heb opgemerkt, dat men van het kasteel uit, wanneer de maan helder schijnt, de omtrek ver kan overzien, en dat bevalt mij niet erg.

— En Ingrid Fowler? Je hebt merkwaardig weinig omtrent haar losgelaten. Zij is door je geopereerd en veel meer weet ik er niet van.

— Maar je weet alles wat er van te weten valt, hernam Raffles, en nu keek hij voor de eerste maal op van zijn boek. Je weet dat zij op dezelfde dag van onze kleine overeenkomst, in het geheim hier is geweest, na het vallen van de duisternis, en dat ik haar met behulp van de instrumenten, welke ik snel had doen halen, heb geopereerd. Je weet verder, dat de operatie uitstekend is afgelopen, wat kun je meer verlangen?

— Wat ik zou kunnen verlangen? Ik zou bijvoorbeeld je beweegreden willen kennen. Wat kan je er toe hebben ge-

dreven, een ontvluchte misdadigster te ontdoen van het enige teken, waaraan ze te herkennen valt?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar weer verscheen op zijn gelaat die eigenaardige uitdrukking, welke Brand er al enige malen op had waargenomen telkens wanneer hij met zijn vriend over Ingrid Fowler sprak en in het bijzonder over het brandmerk op haar schouder.

Toen gaf de Grote Onbekende ten antwoord:

— Laten wij vooral niet op de gebeurtenissen vooruit lopen. Waarschijnlijk zullen mijn beweegredenen je later wel duidelijk worden, en nog wel binnen zeer korte tijd.

— Je zegt me, dat de operatie goed geslaagd is?

— Uitnemend.

— Was het niet zeer pijnlijk voor de patiente?

— Je begrijpt toch wel dat ik haar onder narcose heb gebracht.

— Kan zij zich nu reeds vertonen met het nieuwe velletje?

— Zij zal nog enige dagen moeten wachten.

— Zal er dan niets meer van de operatie te zien zijn?

— Dat denk ik haast niet, antwoordde Raffles langzaam.

— Ze is nu zeker nog verbonden?

— Een dun linnen verband. Dat kan zij desnoods over een paar dagen reeds afdalen, maar de vleeskleurige pleister moet er dan toch nog enige tijd op blijven.

— Zij zal wel ongeduldig zijn om die pleister te verwijderen.

— Dat mag zij niet doen, voordat ik haar toestemming heb gegeven. Trouwens, wanneer zij het verkiest, kan zij zich dan reeds het genoegen verschaffen, wat lager gedecolleteerde avondjaponnen te dragen, want die vleeskleurige pleister is ternauwernood zichtbaar. En nu eens over iets anders. Ik meen te hebben bemerkt, dat je goede vrienden bent met Cédéric?

— Dat is te zeggen, weinig meer dan sportvrienden. Wij hebben samen tamelijk veel getennist en gejaagd.

— En weinig gesproken? Dat zou mij spijten. Ik zou gaarne willen weten, hoe het er in zijn binnenste uitziet...

— O, dat kan ik je wel zeggen. Hij is smoorlijk verliefd op Ingrid, hij is gewoon weg van haar en als ik sommige van zijn uitlatingen goed begrepen heb, dan verlangt hij niets liever dan haar zo gauw mogelijk naar het altaar te geleiden.

— Daarop stuurt Miss Fowler ongetwijfeld aan. Maar voor de drommel, als zij er in slaagt de echtgenote van die schatrijke erfgenaam te worden en daarvoor zelfs een pijnlijke operatie wil ondergaan, waarom heeft zij dan...

— Welnu? vroeg Brand, toen Raffles plotseling ophield. Wat wilde je zeggen?

— Het is van weinig betekenis, antwoordde Raffles ontwijkend. Ik meende dat zij geheel andere plannen had.

— Ten aanzien van de juwelen van Ram Fateh?

— Misschien, antwoordde Raffles kortaf. Hoe het ook zij, als zij eenmaal de wettige vrouw wordt van Cédéric Ponsonby, dan kan zij haar misdadige loopbaan verlaten, want dan is zij voor haar gehele leven... onder de pannen, zoals de spraakmakende gemeente het noemt. En Mabel?

— Ja, wat zal ik je daarvan zeggen? Er kan niet aan worden getwijfeld of het meisje lijdt diep onder de veronachtzaming van Cédéric. Ik heb hier en daar genoeg opgevangen om te weten, dat zijn vader zeer bepaald op dat huwelijk gesteld is en dat Cédéric zelf nog niet eens zo lang geleden het jonge meisje oprecht liefhad. Van het ogenblik af echter dat Ingrid Fowler hier de voet heeft gezet, is hij veranderd als een blad op een boom. Het is een sterke harts-tocht, die zich van hem meester heeft gemaakt en hij schijnt er zich niet tegen te kunnen of te willen verzetten. Alleen een harde les zou hem kunnen genezen.

— Misschien krijgt hij die nog wel eens, zei Raffles kortaf. Ik zou niet gaarne toelaten, dat dat Mexicaanse dametje zou treden tussen twee jongelieden, die als het ware voor elkaar geschapen zijn. Ik kan mij overigens niet

goed begrijpen, hoe Mabel Birrell er onder deze omstandigheden in kan toestemmen, als gast op Ponsonby Castle te blijven vertoeven.

— Dat schijnt de bepaalde wens van Sir John Birrell, haar vader te zijn. Hij is een goede vriend van de oude baron en hij beschouwt de hartstocht van Cédéric voor Ingrid als van voorbijgaande aard. Je begrijpt wel dat zij Ingrid niet zonder enig motief kunnen wegzenden, Zij schijnt zich onberispelijk te gedragen. Het zou trouwens de zaak misschien nog erger maken, want Cédéric is in staat, haar na te reizen. Als je dergelijke verliefdheden tegenwerkt, bereik je precies het tegenovergestelde.

— Ja, als dat zo is, dan zouden alleen paardenmiddelen in staat zijn, hem van de dwalingen zijns wegs te genezen, zei Raffles ernstig.

— Weet je wat eigenlijk het eenvoudigst zou zijn, Edward?

— Ik ben nieuwsgierig het te horen.

— Wanneer je nu regelrecht naar die jongen toeliep en hem vertelde, dat die jonge dame een voormalige misdadigster moet zijn. Maar ik vergeet daar, dat je dat zelf onmogelijk hebt gemaakt, door die operatie.

— O, wat dat aangaat, er zijn nog wel andere dingen behalve dat brandmerk, die haar ten verderve zouden kunnen voeren, wanneer wij dat wensden. Daar is, om te beginnen, haar signalement, dat ook wel naar Europa zal zijn gezonden. Een paar telegrammen

naar Mexico City zouden ons spoedig genoeg op de hoogte stellen. Maar ik heb volstrekt geen haast; ik kan wachten. Zij moet mij eerst nog... de kleine dienst bewijzen, die ik van haar verwacht.

— Welke dienst?

— Een geheimpje, Charley. Een aardige verrassing, die ik je nu nog niet wil verklappen. Overigens, binnen enkele dagen zal wellicht alles opgehelderd zijn. Het hemd is nader dan de rok en ik moet het eerst mijn eigen belangen behartigen. Maar zodra ik mijn slag heb geslagen, na de eerste de beste maanloze nacht, hoop ik af te rekenen met die onbeschaamde, jonge indringster, die zich niet ontziet, het geluk van twee mensen te verstoren, want wie twijfelt er aan, dat zij naderhand ook haar echtgenoot ongelukkig zal maken, om haar doeleinden te bereiken.

— Heb je al een soort plan gemaakt?

— Dat is eenvoudig genoeg. Ik weet waar Ram Fateh zijn juwelen bewaart.

— Waar dan?

— In een stevig stalen kistje, dat iedere avond wordt weggesloten in een zware, ouderwetse kast van eikenhout die in het vertrek staat, hetwelk aan zijn slaapkamer grenst, want men heeft deze rijke, bruine sinjeur niet minder dan drie kamers ter beschikking gesteld. Naar het schijnt ziet men hem een weinig naar de ogen, omdat hij een invloedrijk vorst is, wiens vriendschap de Britten in deze tijd gaarne willen behouden.

Hoofdstuk VI

GEDAANTEN IN DE NACHT

Het was twee dagen later, omstreeks half twaalf in de avond, toen Raffles en Brand zich gereed maakten voor hun gevaarvolle onderneming. Niet alleen was het nieuwe maan, maar er dreven ook donkere, sombere wolken aan de hemel en het was daarbuiten zo duister, dat men letterlijk geen hand voor

ogen kon zien. Het witte oppervlak van de landweg tekende zich nauwelijks merkbaar af tegen de omgeving. Hier en daar pinkte nog een lichtje in een der ver uiteengelegen boerderijen en voor het overige duisternis, tastbare duisternis. Van over de vlakte woei een gure wind; het weer was eensklaps om-

geslagen en het leek veeleer op herfst, dan op midzomer.

Henderson had reeds zijn bevelen gekregen, die zeer eenvoudig waren. Hij zou zich met de auto gereed houden, om dadelijk met de buit naar Londen te vertrekken, zodra Raffles en Brand van hun expeditie waren teruggekeerd. Daarna zou hij onmiddellijk terugkomen en niemand behoefde iets van zijn afwezigheid te bemerken.

De beide onafscheidelijke vrienden waren bezig in de eetkamer de laatste voorbereidselen te maken.

In een kleine tas, welke hij aan een riem om de schouder kon hangen, had Raffles achtereenvolgens een etui met fijnbewerkte inbrekersgereedschappen, een zwart masker, enig grover materiaal en ten slotte een klein, van staal vervaardigd reservoir gedaan, hetwelk een zeer sterk gecompriëerd gas bevatte van zijn eigen vinding, dat, hoewel volkomen onschadelijk in de gevolgen, degene die het inademde, binnen enkele weinige tellen volkomen bewusteloos maakte.

Reeds enige malen, vroeger, in de strijd tegen het Kwade Oog te New York, had hetzelfde gas, gesloten in kleine ballons, Raffles reeds grote diensten bewezen.

Wat Brand betreft, hij was de draager van een lang en stevig knopentouw, bestemd om zo nodig de aftocht te vergemakkelijken en nog enkele andere voorwerpen, die misschien gebruikt zouden moeten worden.

De beide mannen droegen over hun donkere kleding nauwsluitende jassen, gemaakt van een gladde stof, die het hen mogelijk zou maken, gemakkelijk door het kreupelhout heen te dringen, zonder vrees dat er flarden van hun kledingstukken aan de dorens zouden blijven hangen.

In de zak van die lange jassen bevonden zich hun revolvers.

Zij waren nu gereed voor de tocht en Raffles gaf op zachte toon zijn laatste aanwijzingen.

— Ik heb opgemerkt, dat alles op het slot reeds om elf uur, op zijn laatst om half twaalf in diepe rust is; dan laten

de vermoedenissen van het buitenleven zich gelden, zei hij. Ook de bedienden gaan nooit later dan twaalf uur naar bed. Wij zullen dus komen op een tijd, als de slaap van de mens het meest vast is. Hebben wij alles? Niets vergeten? Op weg dan en ik hoop stellig, dat Zijne bruine Hoogheid over enige uren 40.000 pond sterling armer zal zijn. Hij kan het zeer goed missen en... mijn armen kunnen het daarentegen zeer goed gebruiken.

Hij zette zich de slappe vilthoed op het hoofd, trok de rand er van in de ogen en bevestigde de tas aan de riem onder de lange jas.

Toen zij het huis aan de voorzijde verlieten, was het zo donker, dat zij nauwelijks het witgeschilderde hek konden onderscheiden, dat de voortuin omgaf, ofschoon zich dit op nauwelijks drie meter afstand bevond.

Zij volgden het grintpad, deden het hekje open en bevonden zich nu op de grote weg.

Zij hadden herhaaldelijk, bij dag en bij avond, de weg van hun eigen huis naar het kasteel te voet afgelegd en dat was maar goed ook, want een vreemdeling zou stellig verdwaald zijn.

Raffles had de gelukkige eigenschap, dat hij, als de katten, in het donker goed kon zien en hij nam Brand dan ook onder de arm en voerde deze tamelijk snel met zich mede, langs de brede landweg.

Zelfs voor hem echter werd het iets moeilijker, toen zij deze weg moesten verlaten, om, langs smalle binnenwegen, de zijgevel van Ponsonby Castle te bereiken.

Heel in de verte liet een kerkklok een enkele, zwakke slag horen, waarvan de galm door de sterke wind tot hen werd overgedragen, toen zij eindelijk stilstielden te midden van het lage kreupelhout, hetwelk zich aan deze zijde van het kasteel uitstreckte en dat een deel vormde van het grote park.

Zij waren met gemak over de muur geklommen, die de gehele bezitting omgaf en kropen nu voort, langzaam en voorzichtig, in de richting van de zij-

deur, waarvan Raffles een nagemaakte sleutel in de zak had.

Zij hadden nog geen enkel woord met elkaar gewisseld en lagen weggescholen onder het struikgewas, gereed om aanstonds de open plek over te steken, welke de zijdeur van het bosje scheidde, toen hun aandacht plotseling werd getrokken door een onverwacht geluid.

De wind was voor een ogenblik gaan liggen en in die onverwachte stilte hoorden zij duidelijk het gefluister van stemmen.

Het geluid klonk in hun onmiddellijke nabijheid, maar zij konden onmogelijk nagaan van welke kant het kwam.

Het was ook niet te horen, wat er gesproken werd, want de wind stak opnieuw op en het ruisen van de bladeren overstemde voor een ogenblik ieder ander geluid.

Toch waren zij zeker, dat zij zich niet hadden vergist. Er was zoëven vlak in hun nabijheid gefluisterd. Maar door wie?

Waren het gelieven, die hier elkander rendez-vous hadden gegeven? Misschien leden van het dienstpersoneel, die in de duisternis bescherming zochten voor hun minnespel? Het zou al spoedig blijken, dat die veronderstelling onjuist was.

Want even later, toen de wind weer was gaan liggen, klonk het gefluister opnieuw en nu hoorden de beide mannen zeer duidelijk:

— Het wordt tijd, wij moeten nu gaan.

— Heb je daar de maskers?

— Hier, pak aan, het jouwe. En denk er om, sla hem neer als hij durft kikken. Een gummi knuppel maakt geen lawaai en hij doet zijn werk goed. Heb je de lantaarn?

— Ja, in mijn zak, vooruit nu maar.

Het gefluister kwam ontegenzeggelijk van de kant, waar de open plek begon, op nauwelijks drie meters afstand van de twee vrienden.

En het doel van die fluisteraars kon onmogelijk twijfelachtig zijn.

Raffles bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van Brand en fluisterde hem toe:

— Concurrentie. Ik heb niet veel lust, om voor die kerels het veld te ruimen, of achter het net te vissen. Heb je genoeg touw bij je?

— Ruimschoots.

— Dan er op af en die kerels te pakken genomen, voor zij ons de kaas van het brood hebben kunnen eten. Doe gauw je masker voor, wij mogen niet herkend worden. Vlug, ik geloof dat zij daar al voortsuipen.

Inderdaad, twee donkere gedaanten, nauwelijks zichtbaar in de duisternis, bewogen zich kruipend voort in de richting van het kasteel.

— Houd een prop gereed, zij mogen geen geluid kunnen geven, hernam Raffles zacht fluisterend. Neem jij de voorste man voor je rekening, ik zal de ander wel onschadelijk maken. Gauw wat, voor zij te dicht bij het kasteel zijn.

Raffles en Brand sprongen op, snelden met lenige sprongen over het grasveld en wierpen zich op de niets vermoedende mannen, die van die onverhoedse aanval niets begrepen.

Voor zij zich met kans op slagen konden te weer stellen, hadden Raffles en Brand hen door een paar op de goede plek aankomende, harde vuistslagen geveld.

De proppen werden te voorschijn gehaald en hen in de mond geduwd en daarop werden zij snel en volkomen afdoende gebonden, met behulp van touwen, die zij zelve bij zich bleken te hebben.

Snel sleepten Raffles en Brand hen naar het kreupelhout terug en bonden hen, op verre afstand van elkaar, stevig vast aan twee dennen.

Raffles had zijn zaklantaarn te voorschijn gehaald, nam zijn man het masker af en liet voor een kort ogenblik het schijnsel van zijn lamp op diens gelaat vallen.

Het was een donker gelaat, met zwarte ogen die Raffles woedend aanblikten, ruige wenkbrauwen en een vale tint. De man was nog jong, in ieder geval niet ouder dan vijf en twintig jaar.

Raffles keek hem een ogenblik zwijgend aan en stak toen plotseling, gehoorzaamend aan een ingeving, zijn hand

in de binnenzak van de jas, die de man droeg, waaruit een fraaie portefeuille van juchtleider nam.

Hij opende de portefeuille, nam er een paar brieven uit, sloeg ze open, keek naar de datum, las enige regels en zijn wenkbrauwen gingen een eind de hoogte in.

Hij liet een paar van de brieven in zijn zak glijden, stak toen de portefeuille weer kalm in de binnenzak van de jas, die hij zoeven doorzocht had en mompelde:

— De zaak kon nog wel eens een geheel andere wending nemen, dan wij hadden verwacht. Het wordt stellig belangwekkend. En ik zou voor de drommel wel eens willen weten...

Hij hield plotseling op om naar het huis te kijken. Op de derde verdieping had hij eensklaps een lichtschijnsel ontwaard. Het was alsof daar een kaars of een lamp zacht heen en weer werd bewogen.

— Dat moet een sein zijn, merkte Raffles halffluid op. Wij zullen het even beantwoorden en zien wat het resultaat is, ofschoon ik het wel bijna kan vermoeden.

Hij deed zijn zaklantaarn ontgloeien, bewoog haar een paar malen snel heen en weer en doofde haar toen opnieuw.

Bijna onmiddellijk daarna verdween het lichtschijnsel daar hoog in het kasteel, niet plotseling evenwel, maar alsof de drager zich van het venster verwijderde.

Raffles voerde Brand haastig met zich mee en fluisterde hem toe:

— Kom mee, ik geloof dat wij een zeldzaam avontuurtje gaan beleven, amice.

— Wat betekende dat sein?

— Dat was natuurlijk een signaal voor die twee gemaskerden.

— Maar wie gaf het?

— Als je nog een paar minuten geduld hebt, zul je het waarschijnlijk aanstonds zelf wel zien, zonder dat ik het je behoef te zeggen.

— Maar was dat terugseinen niet heel gevaarlijk?

— Dat belooft ik haast niet; de heren inbrekers zouden misschien wel

hetzelfde hebben gedaan.

Zij liepen nog enige schreden verder, zo snel zij konden, om de gevaarlijke open plek zo spoedig mogelijk achter zich te laten.

Nu stonden zij weer in de dichte schaduw, onder een soort afdak, dat als een luifel boven de zijdeur uitstak.

Brand had reeds zijn tas te voorschijn gehaald, toen Raffles hem met een gebaar weerhield, door zijn hand op zijn arm te leggen en fluisterend zei:

— Laat maar zitten, Charles, dat zal niet nodig zijn.

— Niet nodig? herhaalde Brand verbaasd. Je moet toch de grendels terugschuiven?

— Ik denk, dat dat een ander voor mij zal doen.

— Maar wie dan toch?

— Wacht nog even en je nieuwsgierigheid zal bevredigd worden. Luister maar een goed, daar klinken al zacht schuifelende voetstappen op het marmer van de gang. En nu zal ik je moeten verzoeken, volstrekt niets meer te zeggen, voor ik het woord tot je richt.

Brand hoorde nu ook duidelijk, ofschoon degene, die daar aan de andere kant van de deur liep, zijn schreden blijkbaar zoveel mogelijk trachtte te dempen, het geluid van schuifelende voetstappen over het marmer.

Toen klopte Raffles zacht op de deur. Onmiddellijk daarna klonk het geluid van een grendel, die met de grootste behoedzaamheid wordt teruggeschoven en ogenblik daarna herhaald. Een sleutel knarste in het slot en toen draaide de deur heel langzaam op haar hengsels.

Raffles en Brand traden onmiddellijk binnen en de laatste sloot de deur onhoorbaar weer achter zich.

— Ben je daar eindelijk, Etienne? vroeg een zachte stem in het Frans. Ik dacht dat je het hadt opgegeven.

— Neen, liefje, Etienne Renard geeft niet zo gauw iets op, antwoordde Raffles fluisterend. Maar het is hier zo verdomd donker, dat ik geen hand voor ogen kan zien. Heb je geen kaars?

— Een zaklantaarn, maar die durf ik niet te ontsteken, klonk het gefluisterde

antwoord.

— Nonsens. In het donker loop je overal tegen aan en dat is nog gevaarlijker.

Een zacht knappend geluid en het licht van Raffles' lantaarn bescheen het bleke gelaat van een vrouw.

Het was Ingrid Fowler.

Hoofdstuk VII

ONVERWACHTE HULP

Raffles had de lantaarn onmiddellijk weer gedoofd, zodra hij de jonge vrouw had herkend, niettegenstaande zij haar gelaat voor de helft achter een veelkleurige shawl had verborgen en de gang was weer in duisternis gehuld.

Maar Ingrid zei ongeduldig, terwijl zij zich nog altijd van de Franse taal bediende:

— Wat is dat voor dwaasheid, Etienne, om licht te maken. Wil je dat ze ons zien?

— Liever niet antwoordde Raffles in dezelfde taal, terwijl hij zijn stem zoveel mogelijk veranderde en zacht fluisterde. Maar ik wilde ook niet graag in de val lopen

— Je hadt toch mijn sein gezien.

— Doet er niet toe, men kan tegenwoordig niet te voorzichtig zijn.

— Ga nu maar gauw mee, alles is gereed.

— Wat noem je gereed?

— Wel, zijn bruine bediende heeft iets door zijn avondmaal gekregen, dat hem voor minstens twaalf uren als een os zal doen slapen, zodat zelfs geen kanonschot hem zal kunnen doen ontwaken, en wat Ram Fateh betreft, ik zelf heb met eigen hand iets door zijn laatste glas champagne gemengd, zonder dat hij het merkte, dat hem zeker even zwaar zal doen slapen.

— En het kistje?

— Dat staat op de plaats, waar het altijd gestaan heeft.

— Is de kast open?

Ingrid maakte een gebaar van ongeduld en hernam toen op fluisterende toon:

— Denk je dat ik jullie hulp nodig zou hebben, als ik het kistje maar voor

het wegnemen had? Ik zou het dan desnoods uit het raam in de weke aarde van de tuin hebben kunnen gooien en jullie hadden het maar voor het oprapen.

— Waar is dan de sleutel?

— Dat heb ik niet kunnen ontdekken. In dat opzicht was die bruine prins zo dicht als een pot.

— Had dan een wasafdruk gemaakt.

— Jij hebt gemakkelijk praten. Die bediende zwierf daar al die tijd door de kamers en hij was zo wantrouwend, dat hij zelfs niet toeliet, dat de kamers gedaan werden, wanneer hij er niet bij was. Trouwens, ik wil met de gehele zaak niets te maken hebben, onthoud dat goed, Etienne.

— Wat is dat nu? riep Raffles met voorgewende verbazing. Je wilt er niets mee te maken hebben en je hebt het hele plannetje voorbereid?

— Ik ben van denkbeeld veranderd, ik heb iets beters op het oog, antwoordde de jonge vrouw, terwijl zij zenuwachtig met de gouden ring aan haar vinger speelde.

— Iets beters? herhaalde Raffles langzaam, nog altijd in de Franse taal, die hij voortreffelijk, zonder enig accent sprak. Mag ik weten wat dat is?

Ingrid scheen even te aarzelen, en toen was het alsof zij plotseling een besluit nam. Ze hief het hoofd op, en zei op gedempte toon, maar vastberaden:

— Vroeg of laat zal je het toch moeten weten, dus kan ik het evengoed nu zeggen, of nog beter, nadat je je werk gedaan hebt. En ik hoop dat je je er bij zult neerleggen, Etienne, want mijn voornemen staat vast, en je weet wel

dat Frasquita Ortega zich nooit iets voorneemt, wat zij ook niet ten einde brengt, ondanks alles.

— Zo, nu weten wij althans haar ware naam, mompelde Raffles bij zichzelf.

Hij begreep dat de echte Etienne thans zeker enig ongeduld en wantrouwen zou hebben aan de dag gelegd, en zijn toon klonk dan ook zeer natuurlijk, toen hij haar arm vatte, en drelgend fluisterde:

— Wat heeft dat te betekenen? Wat houdt je voor mij verborgen?

— Je zult het spoedig genoeg weten, Etienne, heb nog slechts even geduld, zei de jonge vrouw, terwijl zij niet zonder moeite haar arm weer bevrijdde. Ga nu maar gauw mee, en doe je werk met Gaston zacht en vlug, zoals ik het van je gewend ben. Vertel mij eens, wat draag je eigenlijk voor schoenen? Je lijkt me vanavond veel groter dan gewoonlijk.

— Driedubbele rubberzolen! antwoordde Raffles snel. Die maken mij wel een paar centimeters langer, dat is ook heel gemakkelijk voor een latere identificatie. En nu maar spoedig aan het werk, ik ben nieuwsgierig naar je mededeling, meisje. Wijs ons de weg.

Dit nu was volstrekt niet noodzakelijk, want Raffles kende de weg in het kasteel reeds zo goed, alsof hij er zijn gehele leven in had gewoond, maar hij moest nu eenmaal in zijn rol blijven.

En daarom volgden de beide gewaande medeplichtigen van Frasquita Ortega, zoals wij haar voortaan zullen noemen, op de voet, toen zij door de brede gang liep, en de trappen begon te bestijgen, zo zacht, dat niets anders te horen was dan het zachte ruisen van de donkere regenmantel, die zij over haar nachtgoed had geworpen.

Zij hield stil op de tweede verdieping, scheen zich slechts even te bedenken, en volgde opnieuw enige gangen, tot zij eindelijk stilhield voor een fraai gebeeldhouwde deur.

De gehele tocht had plaats gehad bij het zwakke licht van een kleine elektrische zaklantaarn, die de jonge vrouw

voor dergelijke gelegenheden scheen te bezitten.

Zij bracht haar mond zo dicht mogelijk bij het oor van Raffles, en fluisterde hem in:

— Dit is de deur van de kamer van de bediende en hier is de sleutel. Vlug wat. Ik zal op je wachten in mijn eigen kamer, helemaal aan het einde van de dwarsgang, die je daar ziet. Links, denk er om. Vlak daarbij begint de bediendentrap en jullie kunnen die gemakkelijk afgaan, en aan de achterkant het huis verlaten, zonder dat iemand op de gedachte zal kunnen komen, dat ik jullie heb moeten helpen.

Zij had Raffles een blijkbaar nagemaakte sleutel in de hand gedrukt, en met behulp daarvan opende deze geruisloos de deur, en stapte aanstonds met Brand naar binnen, terwijl de jonge vrouw zich haastig verwijderde.

Raffles had de deur onmiddellijk weer achter zich gesloten, zijn revolver ter hand genomen, en zijn zaklantaarn doen ontgloeien.

Maar hij zag aanstonds, dat hij van het wapen zeker geen gebruik zou behoeven te maken, zelfs niet bij wijze van dreigement, want de Indiase bediende lag onbewegelijk, met een strak gelaat, en bleek als een dode op zijn bed, en het geoeffend oog van Raffles zag onmiddellijk dat die op de dood gelijkende stramheid alleen veroorzaakt kon zijn door een sterk slaapmiddel.

Hij trad op het bed toe, raakte de bediende aan, vatte hem bij de arm, trok er krachtig aan, de man bleef slapen en hij zou dat zeker nog minstens een half etmaal blijven doen.

— Wel, dat heeft zij prachtig voor ons opgeknapt, zei Raffles glimlachend en zijn ogen fonkelden opgewekt achter de gaten van het zwarte masker. Wij hadden het niet beter kunnen wensen en zij heeft ons heel wat nutteloze arbeid bespaard.

Hij ging Brand voor, opende de tussendeur, die niet op slot was, zoals hij wel verwachtte, liep door de rookkamer, vervolgens door de salon en opende ten slotte behoedzaam de deur van de slaapkamer, teneinde zich te overtuigen of

Ram Fateh wel werkelijk sliep.

Maar Frasquita Ortega bleek haar werk goed te hebben gedaan. Ook Ram Fateh lag onbewegelijk op zijn rug uitgestrekt en zijn zachte ademhaling bewees, dat hij in een diepe, vaste slaap verzonken was.

Raffles trad op het bed toe en liet het licht van zijn lantaarn fel in zijn gelaat schijnen, de revolver tot schieten gereed, maar de Indiër sliep rustig door.

Op dit punt gerust gesteld, keerde Raffles weer naar Brand terug, die in de salon was blijven wachten en beiden begonnen nu aan het vrij moeilijke werk, de deur van de kast te openen, een zwaar, ouderwets meubel, met een stevig slot.

Maar na een kwartier was Raffles er toch in geslaagd, met behulp van zijn fijnste lopers, het ingewikkelde slot te openen.

Hij trok de deur op een klier open maar sloot ze onmiddellijk weer, toen hij een zacht fluitend, sissend geluid vernam, dat door de reet naar buiten scheen te dringen.

Bij het licht van de elektrische zaklantaarn zag Brand dat het gelaat van Raffles zeer bleek was.

Hij had het masker zo lang afgelegd en zijn ogen leken eensklaps donkerder te zijn geworden.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt. Waarom sluit je de deur weer?

— Slangen, brilslangen, antwoordde Raffles laconiek. Nu, dat is zeker een afdoende verdediging, naar de mening van onze Indische vriend. Ik moet alleen maar erkennen, dat het middel mij wel een weinig gevaarlijk toeschijnt. Men moet toch wel zeer bepaald een Indiase vorst zijn, om het te durven wagen, een korf met vergiftige slangen in het huis van zijn gastheer mee te brengen en die in een houten kast te plaatsen, ter bewaking van een kistje juwelen.

— Zou zij dat geweten hebben? vroeg Brand huiverend, die zelf ook bleek was geworden.

— Dat wil ik niet aannemen. Dat zou al te gemeen zijn. Een vrouw is tot veel in staat om haar doel te bereiken,

maar dat zij moedwillig haar medeplichtige in de dood zou zenden, om zich van een lastig blok aan het been te ontdoen, dat zullen wij voorlopig maar niet aannemen.

— Maar, hoe kan Ram Fateh zelf die kast openen en bij zijn juwelen komen? hernam Brand fluisterend. Waarvoor kan hij de dieren beletten zich aanstonds op hem te werpen?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar liet zijn ogen door het vertrek gaan, trad toen op een fraal ingelegd tafeltje toe, nam er een langwerpige voorwerp af en zet, terwijl hij het Brand voorhield:

— Hiermee!

Raffles hield een eigenaardig gevormde fluit in de hand, van riet gemaakt, met een bolvormig uiteinde.

— Als je hierop blaast, gaan de dieren in hun mand en denken er niet aan om te bijten. Hij kan het deksel sluiten en rustig zijn kistje juwelen van de plank nemen. Iedere nacht schijnt hij het deksel van de korf af te doen, zodat de gevaarlijke reptielen vrijelijk in de kast kunnen rondkruipen. Nu, wij zullen spoedig een einde hebben gemaakt aan die vrijheid. Ons bedwelmend gas moet die monsters zeker doden. Want deze oude kast is zo voortreffelijk gemaakt, dat ik nergens een naad of spleet kan ontdekken. Geef mij het reservoir eens aan; ik zal een klein gat boren in de deur.

Terwijl Brand de ballon van het gasreservoir in orde maakte, boorde Raffles vlug een kleine opening in de deur en daartegen aan werd het koperen mondstukje van de gasbuis geplaatst, waarna de kraan van het reservoir werd omgedraaid.

Raffles volgde aandachtig het wijzer-tje van de gasmeter en liet bijna de gehele inhoud van het reservoir in de kast leegstromen.

Toen wachtte hij nog enige minuten, liet zijn lantaarn op volle kracht branden, opende behoedzaam de deur en richtte het licht van zijn lantaarn op het inwendige van de kast.

Niets liet zich horen.

Maar wel bescheen het licht van zijn lantaarn de kadavers van een tweetal afzichtelijke brilslangen, die slap neerhingen over de rand van de onderste plank van de kast.

Nog dieper in de kast lagen nog twee dergelijke monsters en bij het openen van de andere deur zag Brand er tot zijn afgrijzen nog drie met de gebogen giftanden in elkanders hals geplant en die elkaar in hun doodstrijd hadden gebeten.

In een hoek van de kast stond een van die kunstig gevlochten, kalebasvormige korven, welke de Indische slangenbezweerders gebruiken, om er hun slangen in op te sluiten.

Vlak daarnaast stond het kistje met de juwelen en met een vlugge greep haalde Raffles het naar zich toe.

Hij sloot daarna de deuren van de kast en de beide mannen ontdeden zich van het gasmasker, dat zij zich hadden moeten voorbinden om ongestraft de bedwelmende lucht, die zich nu uit de kast in de kamer verspreidde, te kunnen inademen.

Het was maar een eenvoudig stalen kistje, hetwelk de juwelen bevatte en Raffles had het in een oogwenk geopend.

Hij glimlachte tevreden, nam de kostbare voorwerpen uit het kistje, liet ze in zijn zak glijden, plaatste het stalen brandkistje naast de rieten fluit op het ronde tafeltje en gaf Brand een wenk.

De beide vrienden verlieten het vertrek, gingen weer door de rookkamer en door de slaapkamer van de bediende en bereikten de gang, maar niet dan nadat zij in alle kamers, welke zij waren doorgegaan zacht de ramen hadden opengeschoven, teneinde de bedorven lucht daarbinnen te laten wegtrekken.

Want Raffles placht, zoals hij het zelf noemde, « economisch » te werken; hij richtte nooit méér schade aan, noch aan personen, noch aan goederen, dan volstrekt onvermijdelijk was.

Zodra zij op de gang waren aangekomen, bonden beiden zich hun maskers weer voor en daarop fluisterde Raffles:

— Nu hebben wij nog een appeltje te schillen met onze lieve Mexicaanse jonge dame.

— Ik ben benieuwd wat ze je te zeggen kan hebben.

— Ik volstrekt niet, want ik weet het al. Zij zal mij een huwelijksaankondiging doen. Kom maar mee, je kunt je er zelf van overtuigen. En ik weet nog niet of ik de jaloerse Othello moet spelen, dan wel een cynische zakenman, die eenvoudig zijn deel in de buit vraagt. Ik denk haast het laatste, anders zou onze vriendin het er waarschijnlijk niet op gewaagd hebben, Monsieur Etienne zo maar klakkeloos van... de grote gebeurtenis in haar leven op de hoogte te stellen. Enfin, wij zullen natuurlijk toch niet vertrekken, alvorens ons bekend te hebben gemaakt. Kom mee.

De twee mannen liepen snel de hoek van de dwarsgang om, gingen ze ten einde, waarna Raffles zacht klopte op de laatste deur links, bijna recht tegenover de bediendentrap, welke Raffles ook reeds heel goed kende.

De deur werd behoedzaam geopend en de twee mannen wilden binnentreden.

— Jij alleen, Etienne. Wat ik je te zeggen heb, is van kiese aard.

— Van kiese aard? herhaalde Raffles op ongelovige toon. Kom aan, Frasquita, sedert wanneer heb je last van kiesheid? Gaston blijft er bij; ik heb altijd graag getuigen bij dergelijke nachtelijke gesprekken.

— Nu, mijnentwege. Het komt er ook eigenlijk niet op aan.

Raffles en Brand stonden in een fraai gemeubeld vertrek, tamelijk helder verlicht door een enkele elektrische lamp, die dicht bij het grote bed op een ronde tafel was geplaatst.

— Is het gelukt? vroeg de jonge vrouw op zachte toon.

— Dat spreekt vanzelf. Apropos, liefje, het had weinig gescheeld, of je hadt je beminde Etienne nooit teruggezien. Zeg eens, wist jij, dat die juwelen bewaakt werden door zeven of acht gifslangen?

De vrouw werd doodsbлек, drukte de handen op het hart en had moeite een luide kreet van afschuw te onderdrukken.

— Dat heb ik niet geweten, dat zweer ik je, fluisterde zij hees.

— Ik geloof je wel, Frasquita. Het zou anders een gemakkelijke manier geweest zijn, om van mij af te komen. Want dat wil je immers?

Frasquita keek Raffles verschrikt aan en vroeg toen toonloos:

— Hoe weet je dat? Wat is je bekend? Weet je iets van mijn plannen?

— Genoeg om te begrijpen, dat ik heb afgedaan. Je wilt een wettig huwelijk sluiten met Cédéric Ponsonby, is het niet zo?

En met vaste stem kwam het antwoord:

— Ja, Etienne. Het is zo. Hier biedt zich voor mij een kans, die nooit meer terugkomt. Die jongen is krankzinnig verliefd op mij en hij zal al het mogelijke in het werk stellen om de toestemming van zijn vader tot ons huwelijk te krijgen. Hij is trouwens meerderjarig en kan doen wat hij wil.

— Maar zijn vader kan hem ontnemen.

— De titel kan hij hem niet ontnemen, het landgoed niet en ook het vermogen niet helemaal, want hij is zijn enige zoon.

— En ik?

— Jij, Etienne? Je moet je er in schikken. Je zult mij toch dit grote buitkansje niet misgunnen?

Ze was Raffles dicht genaderd en had haar armen vleidend om zijn hals geslagen, toen ze plotseling terugweek, alsof een wesp haar had gestoken en sissend kwam het over haar lippen:

— Wie ben jij? Jij bent Etienne Renard niet; die heeft een met goud geplompeerde tand in de benedenkaak en die van jou zijn allemaal gaaf. Wie ben je?

— Naar de duivel met de geplompeerde tand van mijnheer Etienne Renard, zei Raffles, terwijl hij kalm het masker van zijn gelaat deed.

De vrouw sprong achteruit alsof zij een slag ontvangen had, toen zij in een haar geheel onbekend gelaat staarde, want Raffles en Brand hadden er zorg voor gedragen, zich zodanig te vermommen, dat er niet was overgebleven van de heren Scott en Morton, de bewoners van Primrose Hall.

Zij moest enige tijd naar lucht snakken, voor zij er stamelend kon uitbrengen:

— Wie zijt gij, wat wilt gij van mij?

— Wie wij zijn, senorita? Het doet er voorlopig weinig toe; gij zult het trouwens spoedig genoeg vernemen, antwoordde Raffles kalm. En wat wij van u willen? Slechts een kleinigheid; dat gij afziet van dat onmogelijke huwelijk met Cédéric Ponsonby.

— Wat gaat u dat aan? riep Frasquita uit met vlammende blik. Hij houdt van me en ik heb het recht om zijn liefde te beantwoorden.

— Kom, kom, Frasquita Ortega, dat weet je zelf immers wel beter, hernam Raffles sarcastisch. Er is bij jou geen sprake van liefde. Het is je te doen om de titel en het geld. Maar dat kan ik niet toestaan. Een gevaarlijke avonturierster, een misdadigster, die uit het banjo van Mexico City ontsnapt is, een vrouw naar wie de justitie van haar land zoekt, gekoppeld aan de telg van een der edelste geslachten van Engeland? Dat kan je onmogelijk ernst zijn. Nog geen half jaar later zou de jonge man er zelf bitter berouw van hebben en de dag verwensen, waarop hij je had leren kennen. Dat wil ik voorkomen en ik zal het ook voorkomen.

— En op welke wijze dan wel, mijnheer de inbreker? vroeg Frasquita, terwijl zij Raffles met ogen aankeek, die gloeiden van haat.

— Eenvoudig door hem te zeggen wie je bent.

— Ik heb te veel invloed op hem; hij zal het niet geloven.

— Maar ik kan het hem bewijzen.

— Waardoor dan wel? hernam de jonge vrouw op sarrende toon. Er zijn volstrekt geen bewijzen. Engeland kan mij niet eens uitleveren. Ik ben volkomen veilig en ik tart je.

— En het brandmerk van de Mexicaanse Regering?

Frasquita liet een triomfantelijk lachje horen, en antwoordde:

— Je schijnt goed op de hoogte te zijn, maar je komt te laat. Morgen of overmorgen is er volstrekt niets meer van te zien, als ik het ooit gehad heb.

Dat moet je mij trachten te bewijzen, mijnheer de bemoeial. En zul je mij nu eens zeggen wie je bent?

— Als je er dan volstrekt op staat: ik ben John Raffles.

Frasquita werd nog een tikje bleker en staarde Raffles een ogenblik onbewegelijk aan, alsof zij een spookverschijning zag. Zij wist zich echter uit alle macht te herstellen en zei met voor-gewende kalmte:

— Nu dan, John Raffles, ik heb veel van je horen vertellen, maar je moet wel zeer knap zijn, als je dit huwelijk weet te voorkomen. Niemand weet hier wat het Mexicaanse brandmerkteken is, zelfs de onnozele dokter niet, die er mij van verlost heeft. Je ziet dat ik volkomen openhartig met je spreek. Dokter Scott deelde mij gisteren mede, dat hij voornemens is, vandaag nog te vertrekken voor een lange reis en zijn getuigenis zal ik dus ook niet meer te duchten hebben. En dan nog, al verklaarde hij dat hij mij geopereerd had, wat zou dat voor een bewijs zijn? Hij heeft mij het teken op mijn huid laten zien, nadat het was weggenomen, begrijp je? En ik zelf, ik heb het met eigen handen vernietigd, verbrand, tot as laten verkolen. Geloof je mij of geloof je me niet?

— Ik geloof je volkomen, ik heb niet de minste reden om er aan te twifelen, antwoordde Raffles met een zonderlinge glimlach. En ondanks alles zal ik toch die onzinnige verbintenis weten te belletten.

— Wij zullen zien! riep de jonge vrouw woedend. Jij kent mij nog niet, als je denkt dat je mij kunt dwingen.

Waar zijn de juwelen?

— In mijn zak.

— De slangen?

— Dood!

— Wat heb je met Etienne en Gaston gedaan?

— Onschadelijk gemaakt en gebonden!

— Waar zijn zij nu?

— Zij liggen, misschien zitten zij op het ogenblik wel, in het kreupelbosje tegenover de zijdeur, waar je ons zo onvoorzichtig hebt binnengelaten. En nu geef ik je voor de laatste keer de raad, Frasquita Ortega, van je plannen af te zien. Wat zou het voor indruk maken, als ik aan de commissaris van politie schreef, dat je behulpzaam bent geweest bij deze inbraak, dat je twee dieven de deur hebt geopend, dat je de Indische bediende en Ram Fateh zelf hebt bedwelmd?

De jonge vrouw beantwoordde deze vraag. En dat antwoord bewees hoe zeker zij van haar prooi scheen te zijn.

Want met een trots glimlachje, hoog opgericht, zei zij:

— De commissaris zou het misschien geloven, want daarvoor is hij commissaris, maar Cédéric zou eerder aan zichzelf twifelen.

— Je weigert dus?

— Ik weiger.

— Je wilt met hem trouwen?

— Dat wil ik en dat zal ik ook.

— En ik zeg je dat je het niet zult of mijn naam is geen John Raffles. Adieu Senorita, en zorg dat je overmorgen van hier vertrokken bent, zonder een spoor achter te laten, of het zal je berouwen.

Hoofdstuk VIII

HET SCHANDAAL

Er waren twee dagen verlopen sedert de diefstal van de juwelen van Ram Fateh, die, zoals men zich levendig zal kunnen voorstellen, grote beroering had veroorzaakt in het gehele kasteel.

Er waren aanstonds politiebeamten ontboden, zodra de diefstal werd ontdekt dat wil zeggen omstreeks negen uur in de achtend, toen men zich ongerust begon af te vragen wat het late opstaan

van de Indiase vorst en vooral van diens bediende kon hebben te betekenen en vooral toen men van de kant van het grote grasveld voor het huis, niet minder dan vijf vensters naast elkaar zag openstaan, die behoorden tot de vertrekken van Ram Fateh en diens bediende.

Men was toen aanstonds naar die kamers gesnel, waarvan de deuren gemakkelijk geopend konden worden, men vond de bewusteloze Indier en zijn bediende, die eveneens vast scheen te slapen, men vond de opengebroken kast, men wees elkaar met kreten van afgrijzen, op de dode brilslangen en men miste natuurlijk aanstonds de juwelen, waarvan bijna alle gasten wisten, dat hij ze bewaarde in het stalen kistje, hetwelk men ledig op de tafel vond staan.

Zodra de politiebeambten er waren, begon er een grondig onderzoek, dat echter weinig resultaat opleverde.

Men vond de sporen van een korte worsteling dicht bij de zijdeur, men vond daar ook de voetstappen van twee mannen, men begreep dat iemand de deur van binnen moest hebben geopend, maar wie dat kon zijn bleef onopgehelderd.

Er waren op dat tijdstip niet minder dan vijf en veertig gasten op Ponsonby Castle en ruim dertig bedienden, want vele gasten hadden hun eigen personeel meegebracht.

Niemand had iets bizonders gezien, niemand had iets gehoord, en een zeer nauwkeurig onderzoek van alle logeerkamers leverde ook al geen resultaat op.

Het was duidelijk, dat de beide Indiërs bedwelmd waren, maar hoe dat geschied was en door wie, dat werd niet uitgemaakt nadat Ram Fateh weer tot bewustzijn was gekomen, want hij kon zich volstrekt niets bizonders herinneren.

Hij had met enige gasten champagne gedronken, hij was op de gewone tijd naar bed gegaan en hij had volstrekt niets buitengewoons bemerkt.

Intussen ging de Indiër als een woeste tijger te keer, toen hij de roof van zijn

kostbaarheden vernam en hij uitte de vreselijke verwensingen aan het adres van de rover, die zijn trouwe slangen had durven doden en die dus klaarblijkelijk aan hun giftanden ontkomen was.

Het gehele personeel werd onderzocht, eerst gezamenlijk, daarna hoofd voor hoofd: niemand kon enige mededeling van belang doen en de zaak was volkomen raadselachtig.

En wat die sporen van een worsteling betreft, daarvan begrepen de politiebeambten nog het allerminst.

Er was slechts één persoon, een zeer mooie, jonge vrouw, die inlichtingen had kunnen geven, maar zij wachtte er zich wel voor de mond te openen.

Die vrouw was Frascuita Ortega, alias Ingrid Fowler. Maar er was toch één zaak, waarover ook zij zich zeer ongerust maakte.

En dat was de zonderlinge verdwijning van haar beide medeplichtigen.

Want Raffles en zijn vriend, welke laatste al die tijd geen woord had gesproken, wiens gelaat zij zelfs niet had te zien gekregen, konden nog nauwelijks buitenshuis zijn, of zij had snel een shawl gezocht om zich die om het hoofd te wikkelen en was de trappen afgegaan, om naar Renard en zijn vriend te zoeken en hen zo spoedig mogelijk te bevrijden.

Want het was noodzakelijk, dat de echte Renard onmiddellijk op de hoogte werd gebracht.

Maar bovendien wilde zij haar voormalige minnaar bevrijden, daar zij bevreesd moest zijn voor zijn wraakzucht als de politie hem daar zou vinden, hem wellicht zou herkennen als een langgezochte Franse bandiet en hij dan misschien zou menen, dat zij dit verraad jegens hem gepleegd had.

Maar hoe zij ook dacht, en zij zocht bijna een vol uur, het was haar onmogelijk iets te ontdekken en aanvanke-lijk meende zij dat Raffles haar bedrogen had, maar bij nader inzien begreep zij toch, dat dit ondenkbaar was.

Met welk doel zou hij haar om de tuin hebben geleid en als hij het gedaan had, waarom waren dan Etienne en Gaston niet verschenen?

Zij verkeerde dus in een toestand van grote onrust en de naaste toekomst zou leren, dat haar voorgevoel haar niet had bedrogen.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend van die dag, toen Raffles de eetkamer van Primrose Hall verliet, de smalle gang bijna ten einde liep en daar stilstond voor een deur, die door Henderson bewaakt scheen te worden.

Hij haalde een zware sleutel te voorschijn, stak die in het slot van de deur en vroeg tergelijktijd glimlachend aan Henderson:

— Heeft hij zich nog laten horen, James?

— Hij is zo stil als een muisje, sedert vanochtend, mylord. Hij begint zeker in te zien, dat al dat gebalk en geweeklaag hem toch niet helpt; niemand hoort het. Ik moet zeggen dat hij prachtig in het Frans vloekt, maar hij is toch eindelijk moe geworden, hij schijnt niets nieuws meer te weten.

— Ga maar mee naar beneden; hij zal handelbaarder zijn als hij twee mannen tegenover zich ziet.

Achter elkaar daalden Raffles en Henderson een stenen trap af, ontsloten beneden gekomen, een tweede deur, stevig en met ijzer beslagen en traden een kelder binnen, die licht ontving door een venstertje, dat echter thans aan de buitenzijde was toegespijkerd met een plank, zodat de kelderruimte electrisch verlicht moest worden.

Er lag een strozak op de grond met een paardendeken, er stond een kleine tafel met een stoel er bij, en dat was alles.

Op de stoel zat Etienne Renard, met de vuisten onder de kin en die Raffles een nijldige blik toewierp toen hij binnentrad, zonder zich echter verder te verroeren.

Raffles keek hem even aan en begon toen op bijna vriendelijke toon:

— Luister nu eens hier, vriend Renard. Wij moeten nu voor de laatste maal nog eens zeer ernstig met elkaar praten, of je zult er zeer lang berouw van hebben. En dit keer zal je toegeven; ik ben er zeker van. Want ik heb je nog lang niet alles verteld. Je hebt

me ook niet dadelijk willen geloven, je dacht dat ik jou vrees wou aanjagen, maar ik heb nu verschillende bewijzen. Ik heb de dag van gisteren besteed om eens een onderzoek naar je anteceden-ten in te stellen en die zijn niet in je voordeel, waarde vriend. Je wordt in je eigen land gezocht wegens bankroof, zware mishandeling, treindiefstal en oplichtingen, genoeg om je voor een jaar of tien op zijn minst achter de tralies te brengen. Ik zal je maar Renard blijven noemen, omdat dat gemakkelijker is, maar je werkelijke naam is... Garnier. Je schrikt? Ik geloof het graag. Misschien ben je wel familie van die beruchte Garnier, die deel uitmaakte van de bende van Bonot, en bijna tegelijk met die schurk het hoofd onder de valbijl verloor. Maar dat doet er eigenlijk niet toe. Het is voldoende, dat ik weet wie je bent en dat ik je in het verderf kan storten. En wat je voormalige minnares betreft...

— Mijn voormalige...? barstte Renard woedend uit. Waarom voormalig? Omdat jij ons in de wielen hebt gereden, John Raffles, daarom denk je toch zeker niet dat zij mij in de steek zal laten?

— Ze zal het doen en zonder enig gewetensbezwaar.

— Praatjes!

— Het zijn zo weinig praatjes, dat er vanavond op het kasteel een grote soirée plaats heeft en dat Frasquita Ortega, die zich hier Ingrid Fowler laat noemen, dan haar grote slag wil slaan. Ja, ik weet méér dan je denkt, Garnier. Zij begrijpt dat de tijd gaat dringen, want haar toestand wordt hier précair. En die dwaas van een Cédéric Ponsonby is zo verblind, dat zij hem om de vinger kan winden. Sterker nog, zij is er waarachtig in geslaagd, de eigen vader van de jongen een rad voor de ogen te draaien en hem voor zich in te nemen.

Renard, alias Garnier, was nu met gebalde vuisten een paar stappen op Raffles toegetreden en er lag een woeste blik in zijn ogen, toen hij tussen de tanden bromde:

— Bedrieg je me niet?

— Het is de volle waarheid. Maar je

behoeft mij volstrekt niet te geloven op mijn woord, je kunt je er zelf van gaan overtuigen.

— Ik? Ik zou mij daarheen wagen?

— Ik zal je niet verraden, en ik wil je zelf dàar heenbrengen, waar je, ongezien, alles kunt gadeslaan.

— Goed, dat neem ik aan! riep Garnier op woeste toon. En als de meid dat werkelijk van plan is, dan zal ik het luid uitschreeuwen wie ze is, dan zal ik het uitgillen, dat ze in Mexico deel heeft genomen aan een paar inbraken, waarbij doden zijn gevallen, aan een bankroof, toen ze zelf, gemaskerd, een revolver hanteerde en aan nog andere aardigheden. Dat ze de minnares is geweest niet alleen van mij, maar ook nog van drie, vier andere kerels. Dat zij...

— Ik weet dat allemaal héél goed, viel Raffles hem koeltjes in de rede. Je vertelt mij weinig nieuws. Ik heb gisteren bijna de hele dag in telegrafische verbinding gestaan met Mexico City. Maar jouw verklaring is natuurlijk veel meer waard dan zo'n telegram, want je hebt haar zelf goed gekend. Je kameraad heb ik dadelijk laten lopen, omdat hij voor mij geen waarde had. Een onbelangrijk heerschap, dat je vriendin niet eens goed heeft gekend.

— Laat mij haar bespionneren, dat zeg ik nog eens, en ik zal het daar midden in de zaal voor iedereen uitschreeuwen...

— Prachtig! En tien minuten later zal je gegrepen zijn, de politie zal er bij worden gehaald, je wordt over een paar dagen naar Parijs op transport gesteld en dan, vaarwel, gulden vrijheid.

— Dat is waar, mompelde de bandiet voor zich heen, terwijl hij de vuisten balde. Maar wat dan? Zij denkt toch niet, dat ik haar ongestraft zal laten begaan? Ze heeft zich in mij vergist, als zij denkt dat ik dat zal dulden.

— Dat heeft ze inderdaad gedacht, monsieur Garnier, hernam Raffles lachend. Want, zoals ik reeds zei, deelde ze het mij eergisternacht mede, toen zij mij, gemaskerd als ik was, voor haar goede vriend Etienne aanzag.

— Maar, wat dan? Ik wil mij wreken.

— Niets gemakkelijker dan dat. Wat men niet kan zeggen, dat kan geschreven worden. Zet alles op schrift wat je van haar weet, schrijf dat zij je minnares is geweest, verklaar dat zij de juwelen heeft helpen stelen, maar houd die brief bij je, totdat ik je zelf overtuigend heb kunnen aantonen wat zij van zins is. En geloof dit van me: als zij morgen de dag wilde vertrekken, ik zou haar laten gaan, zonder haar een strobreed in de weg te leggen, dat zweer ik je. Maar dat zij willens en wetens het geluk gaat verwoesten van een liefhebbend jong meisje en van een ezel van een Cédéric, die zich nu door zijn hartstocht laat meeslepen, dat zal ik nooit toestaan. Het spijt mij, dat ik het van je voormalige minnares moet zeggen, Garnier, maar zij is een slechte en gewetenloze meid en ik heb volstrekt geen medelijden met haar.

Garnier was ogenschijnlijk zeer kalm geworden. Zijn stem klonk rustig, toen hij zei:

— Geef mij papier en inkt. Ik zal de brief schrijven. Ik houd hem bij me tot ik mijzelf heb kunnen overtuigen en dan...

— Dan geeft je hem mij, jij maakt dat je uit de voeten komt vóór ik berouw krijg en het overige kun je wel aan mij overlaten, zo voltooide Raffles de zin.

* * *

Het was omstreeks elf uur in de avond en de grote zaal gelijkvloers, naast de brede hall van Ponsonby Castle schitterde van licht.

Daar waren alle gasten aanwezig, de dames in kostbare avontoiletten, de heren in rok.

Daar het zeer warm was, waren de hoge raamdeuren wagenwijd open gezet, die op het terras uitkwamen.

In een hoekje zat een orkestje en reeds menigmaal had er een wals of foxtrott weerklonken. Elén gast mankeerde, en dat was Prins Ram Fateh.

Want nog diezelfde namiddag was hij zeer kwaad vertrokken, zijn gastheer in

een betreuenswaardige stemming achterlatend, maar met de verzekering, dat hij niet zou rusten, alvorens zijn juwelen hem weer waren teruggegeven.

In afwachting daarvan zou hij naar Tavistock vertrekken en daar voorlopig het resultaat van de onderzoekingen afwachten.

Boosaardige tongen mompelden dat hij van te voren getracht had Ingrid Fowler over te halen, hem daarheen te volgen.

Anderen voegden daar weer aan toe, dat zij geweigerd had, want het bleek dat Zijne Hoogheid in Delhi reeds een echtgenote en zelfs drie kinderen bezat.

Buiten in de tuin hing een groot aantal lampions, die zacht heen en weer schommelde in de luwe wind.

Cédéric en de schone vreemdelinge waren bijna de gehele avond in elkaars gezelschap geweest en men had dan ook wel stekeblind moeten zijn als men niet had gezien, waarop deze zeer openlijke flirt moest uitlopen.

Garnier, alias Renard, had het ook gezien en het had weinig gescheeld of hij had zijn veiligheid op het spel gezet door zijn schuilhoek te verlaten, die Raffles hem had aangewezen en zich op de vrouw te werpen, die hem had bedrogen en verraden.

Hij gaf Raffles met sidderende vingers de bewuste brief en wilde zich al verwijderen, toen deze hem met een gebaar terughield en op zachte toon zei:

— Blijf hier voor alle zekerheid nog een ogenblik; hij zal het misschien toch nog niet eens willen geloven. Over een kwartier moet alles beslist zijn.

De bandiet trok zich weer in de duisternis van het geboorte terug, en Raffles begaf zich, met de brief veilig in zijn zak, naar de feestzaal.

Hij ging regelrecht op Cédéric Ponsonby toe, die op dat ogenblik in gesprek was met de gewaande Morton, en zei op zachte toon:

— Zou ik u een ogenblik gehoor mogen verzoeken, mijnheer Cédéric?

— Wat ziet gij er ernstig uit, mijnheer Scott, zei Cédéric. Is het van groot belang wat gij te zeggen hebt?

— Van zo groot belang, dat het uw levensgeluk betreft, antwoordde Raffles ernstig.

Cédéric verschrok merkbaar, toen kreeg zijn gelaat een koele, trotse uitdrukking, en hij zei:

— Ik ken u tot mijn spijt nog slechts weinige dagen mijnheer, en ik weet werkelijk niet...

— Ik weet daarentegen heel zeker, dat ge mij zult aanhoren, mijnheer, als ik u zeg, dat ik u iets heb mee te delen omtrent... Ingrid Fowler, zoals zij voorgeeft te heten.

— Zoals zij voorgeeft...? Wat betekent dat? Wat weet gij?

— Niet hier, als ik u verzoeken mag, viel Raffles hem levendig in de rede. Hiernaast is een klein vertrek, daar kunnen wij rustig praten.

Zonder verder een woord te zeggen, voerde Cédéric hem naar een zijkamer, nagekeken door menig ogenpaar, sloot de deur, en zei kortaf, terwijl hij de armen kruiste:

— Zeg nu wat gij te zeggen hebt, maak het kort, alstublieft, en pas wel op uw woorden, mijnheer Scott, dat is alles wat ik u van mijn kant te zeggen heb. Ik zal niet dulden, dat het meisje, dat ik..., dat mij... kortom, ik zal niet dulden dat haar naam ook maar in het minst wordt aangerand.

— Stel u gerust; ik zelf zal niets zeggen. Anderen mogen voor mij spreken. Hier... leest.

Raffles gaf hem de brief, die die ochtend door Garnier geschreven was. Cédéric las hem van begin tot eind en vervolgens nogmaals, van de eerste letter tot de laatste.

Naarmate hij las, werd zijn gelaat eerst donkerrood, toen vaalbleek, zijn ogen kregen een dofte glans, zijn lippen trilden en hij moest met de hand naar een stoelleuning tasten, om zich daaraan staande te houden. Toen verspreidde zich eensklaps een gloeiende bloes over zijn jong gelaat, hij liet een kort, schor lachje horen, vatte Raffles onverhoeds in de borst, en trok hem met zich mede naar de balzaal terwijl hij luid schreeuwde, alsof hij plotseling waanzinnig was geworden:

— Lees het voor! Lees die kostelijke grap voor, waar zij allen bij zijn, allen, hoort gij! Ook zij! Maar als het werkelijk een grap blijkt te zijn, roep dan uw beschermeling aan om u te beschutten, want ik zal u doden als een schurftige hond.

Het laatste had hij geroepen, toen beiden reeds in de feestzaal stonden, en plotseling verstomde het gesprek en een meeslepende wals werd plotseling midden in afgebroken.

Aller ogen waren naar de twee heren gericht, waarvan de een de ander vasthield en woest met een brief zwaaide.

Céderic trok Raffles met onweerstaanbaar geweld met zich voort tot vlak bij een groepje, waarvan zijn vader en Ingrid Fowler het middelpunt vormden.

Hij kon nauwelijks spreken, en zijn gelaat was weer dodelijk bleek geworden, toen hij herhaalde:

— Lees de grap voor, lees ze luidkeels voor, zodat iedereen het kan horen.

— Mijnheer Céderic, ik bezweer u, begon Raffles op ernstige toon.

— Zult gij voorlezen of niet? brulde Céderic, bijna uitzinnig van woede. Of wilt ge dat ik u de woorden uit de strot knijp?

Raffles verhief zich in zijn volle lengte en een ogenblik schitterden zijn ogen trots en minachtend, maar hij wist zich onmiddellijk weer te beheersen en zei schouderophalend:

— Zoals gij wilt.

En hij begon met rustige stem te lezen:

« Mijn naam is Etienne Garnier. Ik ben lid van een internationale bende, met haar zetel te Parijs. De politie zoekt mij wegens verschillende misdrijven. Ik leerde Ingrid Fowler, die inderdaad Frasquita Ortega heet, omstreeks een jaar geleden kennen en zij werd mijn minnares. Te zamen hebben wij op de 14de April van het vorige jaar met nog twee andere leden van de bende een bank te Marseille beroofd, waarbij zij een der bankbeambten ernstig met haar revolver verwondde. Zij wordt door de politie te Mexico City gezocht wegens

een zeer ernstige inbraak, waarbij de bediende van een hacienda gedood werd en nog verschillende andere bankberovingen. Zij moet haar haar hebben geverfd. Ik zweer dat zij de beroving van Ram Fateh heeft voorbereid en daar ons bij zou hebben geholpen, als niet twee andere onbekende mannen onze plaatsen hadden ingenomen. Ik ben bereid om dit alles mondeling te bevestigen, als men mij straffeloosheid waarborgt. Zij heeft een brandmerk op de schouder. — Etienne Garnier. »

Een ogenblik was het doodstil in de zaal en toen klonk plotseling de gillende stem van de beschuldigde, jonge dame, die vaalbleek was geworden:

— Het is gelogen. Die man liegt. Ik heb hem nooit gekend. Wat bazelt hij van een brandmerk? Zie.

En met een woest, schaamteloos gebaar rukte zij zich de witzijden japon van de rechterschouder, zodat de zijde scheurde en triomfantelijk klonk haar snerpende stem, toen zij voortging:

— Waar is dat brandmerk? Kijk dan allen of gij het kunt vinden. Die man heeft mij belasterd; ik roep u aller bescherming in. Ik zal die man vervolgen. Als ik gebrandmerkt ben, zo wijs mij dan dat merk.

Bliksemsnel was Raffles naast haar, en met een enkele felle ruk, trok hij de ronde, rose pleister van het blanke vlees.

Een kreet van schrik en woede werd vernomen en bleker dan een dode, alsof zij plotseling tien jaren ouder was geworden, staarde Frasquita naar het paarse, duidelijk zichtbare, diep ingebrande merk op haar schouder.

Toen slaakte zij een schorre kreet en zonk zonder geluid te geven op de vloer ineen.

* * *

— Zo zie je, dat de rechtvaardigheid toch nog niet geheel de wereld uit is, zei Raffles tot Brand, toen de twee vrienden nog dezelfde nacht in de richting van Londen reden, in de door Henderson bestuurde auto. Zij hebben dat

engelachtige vrouwtje in 's hemelsnaam maar ongestraft laten gaan, om een nog groter schandaal te smoren, maar van een huwelijk komt natuurlijk niets. Het was een harde les voor Cédéric, maar hij had ze verdiend.

— Maar dat brandmerk? vroeg Brand nieuwsgierig. Wat praatte zij dan toch, dat zij het verbrand had?

— Dat meende zij en zij deed zich-

zelve toch groot onrecht, want het was maar een stukje huid van een allerliefst rose biggetje, waarop ik zelf het brandmerk had aangebracht, zei Raffles glimlachend.

Met een tevreden gelaat vlijde hij zich achterover in de mollige kussens van zijn auto en sloot de ogen. Dat Ram Fateh ooit zijn kostbaarheden zou terugzien, geloofde hij niet.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De ondergang van Nemesis

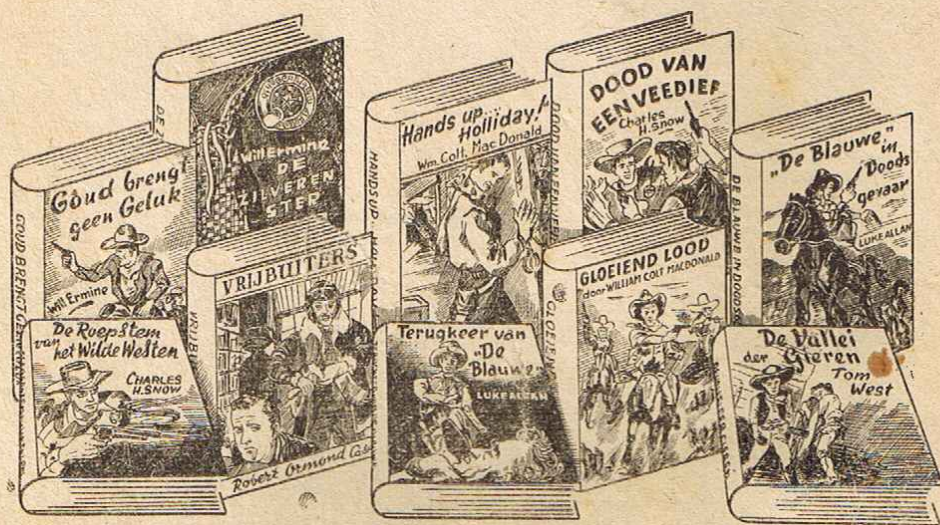
10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

1. Goud brengt geen geluk. — 2. De zilveren ster, door Will Ermine. — 3. Hands up... Holliday. — 4. Gloeiend lood, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. De Blauwe in doodsgevaar. — 6. Terugkeer van de Blauwe, door Luke Allan. — 7. De vallei der gieren, door Tom West. — 8. De roepstem van het wilde westen. — 9. Dood van een veedief, door Charles H. Snow. — 10. Vrijbuiters, door Robert Ormund Cade.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldde : « W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266